

SLĀPES

Paldies, brāli Veil. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

Labvakar, draugi. Tā ir privilēģija būt šeit šovakar. Šī ir otrā reize, kad es esmu šeit, šajā Grantveja Asamblejā, kopā ar manu dārgo brāli Maku un ar visiem šiem jaukajiem darbiniekiem un kristiešiem, kas ir pievienojušies no dažādām draudzēm, ar brāli Lī Veilu. Un es tikko šeit satiku vienu brāli, kas ir tuvs brāļa F. F. Bosvorta draugs, kurš pat nezināja, ka brālis Bosvorts jau ir aizgājis satikties ar To Kungu. Es teicu: “Es jūtos tā, it kā es būtu saticis Elīsu, kas lēja ūdeni uz Elijas rokām,” bet viņi bija ārzemēs un nezināja, ka brālis Bosvorts jau bija aizgājis satikt To Kungu astoņdesmit četrus gadus vecumā.

2 Tagad es vēlos pasveicināt ļaudis, kas šovakar klausās pa telefona pieslēgumu visā valstī, no pašas Kalifornijas līdz Ņujorkai un Teksasai un...un dažādās valsts daļās, no Meinas līdz Kalifornijai. Un tā, mums šeit ir sistēma, lai pieslēgtu šos tālruņus, un tā ir bijusi liela svētība. Un tagad mēs saprotam, pateicoties mūsu dārgajam draugam brālim Perijam Grīnam, ka ir tāda maza ierīce, ko var piestiprināt pie jūsu televizora, un tas būs ne tikai telefonā, bet tas tiks pārraidīts arī tieši uz jūsu televizoru. Un šobrīd viņi to noskaidro.

3 Un, māsa Maka, es priecājos, redzot, ka tu izskaties labi un sēdi šeit šovakar pie ērgelēm. Un es redzu daudzus no maniem draugiem no Sjerra Vistas, un brāli Bordersu...tas ir, brāli Robersonu no Indiānas, daudzus. Es gribu pateikt tiem ļaudīm, kas šovakar ir tur dievnamā: izskatās, ka šeit atrodas puse no viņiem, no Džefersonvilas dievnama.

4 Un es saku to manam draugam, kurš atrodas tur, brālim Kuncam, par tavu zvanu, lūgumu attiecībā uz tiem slimajiem. Es esmu lūgšanā par to, brāli Kunc. Vienkārši tici. Neuztraucies. Viss būs labi.

5 Un tur Teksasā, brāli Blēr, ja tu šovakar klausies, mans brāli, vienkārši atceries šo: tas Dievs, kas izveda tevi tam cauri pirmo reizi, var izvest tevi cauri otrreiz. Un mēs ticam, ka Dievs tev to dāvās. Un ne par ko nepieņem tos velna melus. Vienkārši atceries, ka Dievs ir Dievs un ir...un Viņš joprojām ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un mēs Viņu mīlam un Viņam ticam, un mēs lūdzamies par tevi.

6 Visiem mūsu draugiem Kalifornijā, brālim Merseram un pārējiem šeit, Arizonā, daudzviet citur, Fīniksā; un brālim Viljamsam un visiem jums, it visur, kas šovakar esat tur pieslēgušies – mēs noteikti esam pateicīgi...un tur Džordžijā. Un mēs noteikti esam pateicīgi par katru no jums. Lai Tas Kungs jūs svētī.

7 Šovakar es šeit jūtos ļoti gaidīts, šajā brīnišķīgajā draudzē, “Dieva Asamblejā” Grantveja ielā un pie brāļa Maka, mana laba drauga. Dievs ir svētījis brāli Maku. Es atceros, kā reiz Kanādā, kad viņš bija...es jāju uz zirga pa taku dziļi biezoknī, un Svētais Gars pateica man, lai es nokāpju un palūdzu par brāli Maku. Tobrīd viņš atradās kritiskā stāvoklī, un Tas Kungs viņu dziedināja. Tā ka es esmu ļoti pateicīgs par to un arī par to, ka šovakar esam sapulcināti šeit, pie viņa, lai pielūgtu To Kungu šajā tīrajā Patiesībā.

8 Kāds vīrs, kas sēž uz platformas man aiz muguras, sacīja: “Es nedomāju, ka tu mani pazīsti.” Teica: “Reiz tu paņēmi mani kā stopētāju,” es nezinu, kaut kur Bostonā vai kur citur, “Detroitā, kad es stopēju mašīnas.”

9 Un es teicu: “Nu, es parasti cenšos pasniegt roku, ja vien varu, tiem, kam ir vajadzība.”

10 Un tāpat mums visiem ir vajadzīga palīdzība šovakar. Un mēs lūdzam, lai Dievs šovakar pasniedz mums palīdzības, svētības un Savas žēlastības un žēlsirdības roku.

11 Un tā, man ir nosliece runāt gari, bet šovakar es centīšos to nedarīt. Jo tikko zvanīja cilvēki no Ohaijo, Dauhas kundze un tā grupa no turienes, brālis Makkinnijs un brālis Brauns, un viņi visi ir pieslēgušies Ohaijo. Mēs arī jūs sveicinām. Ņujorkā šobrīd ir vēls, un, manuprāt, Ņujorkā ir aptuveni 11 vai 12 vakarā. Un draudzes ir sanākušas un gaidījušas līdz šai stundai, lai tikai dzirdētu kalpošanu. Mēs esam pateicīgi par šiem brīnišķīgajiem draugiem no visurienes.

12 Tagad, pirms mēs atveram Vārdu, uz brītiņu parunāsim ar Autoru, noliekdami mūsu galvas.

13 Dārgais Debesu Tēvs, mēs esam...mūsu sirdis ir prieka pārpilnas par šo mūsu privilēģiju šovakar būt dzīviem un būt sapulcinātiem kopā ar Taviem ļaudīm, tiem cilvēkiem un...ar kuriem, mēs ticam, mēs dzīvosim mūžīgi. Mums jau šobrīd pieder mūžīgā dzīvība, jo “Tu atdevi Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvību.” Savas svešniecības laikā šeit, uz zemes, Viņš mācīja mūs: “Kas Manu Vārdu dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un viņš nenāks tiesā, bet ir pārgājis no nāves dzīvībā, jo mēs noticējam vienpiedzimušajam Dieva Dēlam.” Cik ļoti mēs pateicamies Tev par šo lielo Glābēju! Un šovakar mēs lūdzam, lai Viņa varenā klātbūtne ļoti svētī mūs visus šeit, kad mēs lasīsim Viņa Vārdu un runāsim par to. Lai Svētais Gars aiznes to uz ikvienu sirdi visā valstī, Kungs, kur vien ir sanākuši kopā cilvēki.

14 Svētī citus kalpotājus, kas stāv pie kanceles. Mēs lūdzam, Tēvs, lai Tu svētī šo Grantveja Asambleju, tās mācītāju, viņa sievu, viņa bērnus, diakonus, pilnvarotos un visu padomi. Un, Tēvs, lai mēs kopā strādājam Dieva Valstībai, kamēr vēl pietiek gaismas, lai redzētu, uz kuriem mēs virzāties, jo nāk stunda, kad neviens vairs nevarēs strādāt. Un, Tēvs, kamēr mums ir šī privilēģija, dāvā mums...dāvā, lai mēs izmantojam šo laiku, Kungs. Lai mēs...lai tas mums tiek dāvāts. Dziedini slimos un nomocītos it visur šajā zemē. Lai Dieva klātbūtne šovakar ir jūtama katrā šīs valsts vietā un nostūrī.

15 Mēs apzināties, ka Dieva sods satric. Veidojas milzīgi lūzumi, un šī valsts dreb, un daudzviet notiek zemestrīces. Lieli vēsturiski notikumi, par kuriem mēs esam dzirdējuši aizgājušajās dienās, par sodu, viscaur Bībelē, un mēs redzam, ka tas atkal atkārtojas šodien. Pravietojums saka: “Kā tas bija Noasa dienās, tā tas būs Cilvēka Dēla atnākšanas laikā. Kā tas bija Lata dienās, tā tas būs Cilvēka Dēla atnākšanas laikā,” un mēs redzam, ka tas notiek tagad. “Cilvēku sirdis pamirst, laika sajukums, neziņa tautu starpā.” Dievs, mēs zinām, ka mēs atrodamies beigu laikā.

16 Palīdzi mums, Kungs, aiznest šo vēstījumu līdz katrai vietai un nostūrī, katram bērnam, kuru Tu esi nolēmis dzīvībai. Dāvā to, Kungs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen. Lai Tas Kungs tagad svētī Viņa Vārda lasījumu.

17 Un tā, daudziem no jums patīk nedaudz ieskatīties Bībelē, kad to lasa kalpotājs. Un šovakar es vēlos izlasīt pāris, trīs pantus no Psalmiem, 42. Psalma, vienkārši, lai būtu kāds teksts. Un es esmu šeit pierakstījis dažas Rakstu vietas, un es vēlos atsaukties uz tām, ja vien varēšu, kad mēs turpmākās dažas minūtes virzīsimies uz priekšu, runājot par šo tēmu. Dāvida Psalmus. Dāvids uzrakstīja Psalmus.

18 Un tā, kamēr jūs atšķīrat, es varbūt pateikšu sekojošo. Daudzi cilvēki saka: “Nu, vai tad Psalmi ir iedvesmoti?” Protams, ka ir. Tie ir...

19 Viss, kas...kas atrodas šajā Bībelē, ir iedvesmots, vai nu tā ir vēsture, vai nu tās ir dziesmas, lai kas tas nebūtu. Tas ir iedvesmots. Jēzus teica: “Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids sacīja Psalmos?” Un turklāt es domāju...Psalmi, protams, ir dziesmas. Un, ja dziesmas ir Dieva iedvesmotas, un es ticu, ka tās ir, un arī pravietiskas, tad es ceru, ka es stāvēšu tajā dienā, kad īstenosies šī dziesma:

Būs tikšanās reiz gaisā

Tai jaukajā dienā, kas nāks;

Es satikšu tevi un sveicināšu tevi

Tajās mājās virs debesīm;

Būs dziedāšana, ko mirstīgās ausis nav dzirdējušas,

Tas būs tik brīnišķi, es pārliecināts esmu!

Un Dieva paša Dēls būs tas Vadītājs,

Kad būs tā satikšanās gaisā.

Ak, es gribu būt tur, kad tas notiks!

20 Tagad 42. Psalms:

Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!

Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva: kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?

Manas asaras ir mana barība dienām un naktīm, jo tie vienmēr uz mani saka: kur ir tavs Dievs?

21 Es domāju, ka Dāvids, rakstot šo Psalmu, droši vien bija ciešanās. Un parasti ir vajadzīgas ciešanas, lai atklātu to labāko, kas ir cilvēkā. Tas patiešām, lūk, kad Dievs...bieži vien nonāk līdz tam, ka mēs gavējam, lai ieņemtu to pozīciju, lai aizvāktu sevi malā no ceļa. Un es domāju, ka tad, kad Dāvids nonāca šādos stāvokļos, tad viņš sāka nodoties apcerei par To Kungu, sāka domāt par šīm lietām.

22 Ļoti bieži Dievs iaved mūs pašā stūrī, kur mums ir jāpaskatās uz augšu. Dažreiz mums pat ir jāapgulstas slimnīcā vai kaut kur uz gultas, lai mēs varētu paskatīties augšup, lai ieraudzītu, no kurienes nāk Dieva lielās svētības.

23 Un tā, tas vārds, par kuru es vēlos runāt šovakar, viens vārds no Bībeles, tas atrodas 2. pantā, "slāpes", vārds *Slāpes*. Kad es meklēju šo vārdu, es ieskatījos vārdnīcā.

24 Es aizdomājos par kādu svētrunu, ko es reiz sludināju par tēmu *Slāpes pēc dzīvības*. Un arī to es ņēmu no Psalmiem, kad Dāvids teica: "Tavi likumi," man šķiet, "man ir dārgāki par dzīvību."

25 Tad es meklēju un domāju par šo vārdu "slāpes", tāpēc es ieskatījos vārdnīcā, lai paskatītos, ko tas nozīmē. Un, lūk, ko saka Vebsters: "Tā ir mokoša vēlme," mokoša, kad tu kaut ko tik ļoti gribi, ka tas tev kļūst mokoši.

26 Un tā, slāpes nav kaut kas nedabisks. Slāpes ir dabiska lieta. Tas vienkārši ir kaut kas tāds, ko Dievs mums ir iedevis, lai mēs varētu...lai iedotu mums vēlmi pēc kaut kā. Reizēm Dievs arī...ir devis tev vadības torni, kaut ko, kas atrodas tevī, kas...kas kontrolē šīs dažādās vēlmes. Un šīs slāpes, šīs vadības tornis, kas atrodas cilvēka sirdī, ir kaut kas, ko Dievs viņam dod, lai brīdinātu viņu par tām vēlmēm, kas viņam ir nepieciešamas.

27 Un tā, ir divas dažādas slāpes. Ir fiziskās slāpes. Un ir arī garīgās slāpes. Es gribētu vēlreiz izlasīt to, ko teica Dāvids.

Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva...

28 Nevis kaut kā vēsturiska vai kaut kā, kas notika pirms dažiem gadiem, vai...vai kāda stāsta, ko kāds izstāstīja, bet "pēc dzīva Dieva", pēc Dieva, kas ir vienmēr klātesošs. Un viņa dvēsele slāpa pēc šāda Dieva, nevis pēc kaut kā vēsturiska.

29 Un tā, mēs redzam, ka Dievs dod tev vadības torni, lai dotu tev to, kas tev ir vajadzīgs. Lūk, tas vadības tornis tevī ir tas, kas tevi vada. Un šīs slāpes nonāk šajā tornī, vadības tornī, un saka tev, kas tev ir vajadzīgs, garīgi runājot. Tas vadības tornis ir gan ķermenī, gan arī dvēselē. Ķermenī atrodas vadības tornis, kas saka tev, kāda vajadzība ir tavā ķermenī, un tas tiek nogādāts pie tevis caur slāpēm. Un arī tavā dvēselē ir vadības tornis, kas saka tev par tām garīgajām lietām, kas tev ir nepieciešamas, kaut kas tavā garā, un...un caur to tu vari noteikt, kāda veida dzīvība tevi pārvalda.

30 Kad jūs...kad jūs redzat, kādas ir jūsu vēlmes, tad caur to jūs varat noteikt, kas ir tas *kaut kas*, kas tevī rada šo vēlmi, kas tev ir. Saprotiet, ir kaut kas konkrēts, pēc kā tev slāpst, un tas...un tas var pateikt tev tavā dvēselē, kāda ir šī vēlme, pēc tās vēlmes, kāda tev ir, dabas. Es ceru, ka jūs varat to saprast.

31 Ir vadības tornis dvēselei, un tāds ir arī ķermenim, un katrs tornis dod brīdinājuma signālu par pastāvošajām vajadzībām. Ikviens pieprasa to vajadzību, ko dara zināmu prasītājs, tas raida brīdinājuma vilni.

32 Piemēram, miesai slāpst pēc to vēlmju piepildījuma, kas ir ķermenī, bet gars vēlas to, kas ir dvēseles vēlmēs, un ļoti bieži tie savā starpā karo. Te mēs redzam, un tā šodien ir liela problēma, ka

ļoti daudzi cilvēki cenšas dzīvot starp šīm divām vēlmēm. Jo viens no tiem vēlas zemes lietas, bet otrs vēlas debesu lietas.

33 Kā Pāvils teica, aprakstīja to vēstulē Romiešiem 7:21: “Kad es gribu darīt labu, tad man pietājas ļaunais.” Kad jūs cenšaties, vai jūs kādreiz esat to piedzīvojuši, kristieši? Ka tad, kad jūs mēģināt darīt kaut ko vērtīgu, sākat pielikt pūliņus, lai izdarītu kaut ko labu, tad jūs redzat, ka tur it visur ir velns, lai vienkārši sajauktu tev galvu, visā, ko tu... Un tā ir viena laba lieta, ko es gribētu pateikt, lai kristieši to zinātu. Tas ir, kad jūs...kad jūs sākat kaut ko darīt, bet kaut kas nemitīgi cenšas jums tajā traucēt, dariet to tik un tā. Tas ir velns, kas cenšas atturēt jūs no tā, lai darītu to, kas ir pareizi.

34 Lūk, ļoti bieži es satieku cilvēkus, kuriem ir nosliece būt nedaudz nervoziem. Kad viņi redz, ka viņi mēģina kaut ko darīt, bet...bet viņiem viss no visām pusēm tikai traucē, viņi saka: “Varbūt tā nebija Tā Kunga griba.” Saprotat? Lūk, neļaujiet velnam stāstīt jums šādus melus.

35 Vispirms jums ir jānoskaidro, vai tā ir Dieva griba, vai nav. Un, ja jūs vēlaties noskaidrot, vai tā ir Dieva griba, tad ieskatieties Bībelē. Tur ir tas, kas ievieš tev skaidrību, tas ir Dieva Vārds; un tad, ja tu redzi, ka tas ir Dieva Vārdā, lai tu to darītu...

36 Kā, piemēram, meklēt Svētā Gara kristību. Es bieži sastopu cilvēkus, kuri saka: “Nu, es esmu meklējis Svēto Garu, bet es vienkārši nevarēju to saņemt. Es nedomāju, ka tas ir priekš manis. Katru reizi, kad es noliecos, man kļūst slikti. Un, ja es sāku lūgties, gavēt, man kļūst slikti. Un, ja es mēģinu palikt visu nakti, palikt nomodā, es kļūstu ļoti miegains. Es...es pat kājās nevaru nostāvēt.” Atcerieties, tas ir velns. Jo Dievs vēlas, lai tev būtu Svētais Gars. Tas ir priekš visiem, kas vien vēlas.

37 Bieži vien jūs redzat, ka tad, kad par jums sapulcē ir palūgts par Dievišķo dziedināšanu, nākamajā dienā jūs, bez šaubām, redzēsiet, ka velns padarīs to divreiz sliktāku, nekā tas bija dienu iepriekš. Saprotat? Atcerieties, ka tas vienkārši ir sātana mēģinājums dabūt tevi prom no tās svētības, ko Dievs tev ir sagatavojis. Saprotat? Neklausieties, ko saka tas tips. Saprotat? Vienmēr turpiniet virzīties tik uz priekšu.

38 Pavisam nesen man bija šāda pieredze ceļā uz Āfriku. Ja man kādreiz ir bijis tāds laiks, kad velns būtu izdarījis uz mani spiedienu, tad tas bija manā pēdējā braucienā uz Āfriku. Tās izvērtās par vienām no brīnišķīgākajām sanāksmēm un laiku, kāds man ir bijis ārzemēs. Man šķiet, ka tajā īsajā laikā, ko es tur pavadīju, es paveicu tik daudz, cik es nekad iepriekš nebiju paveicis, neskaitot medību izbraucienu. Es vienmēr biju domājis, ka tās draudzes mani tur negrib, bet tad izrādījās... Es biju saņēmis vēstuli no kāda cilvēka, kurā bija teikts, ka, ak, viņi mani tur negrib, visa asociācija; bet izrādījās, ka tas bija viens cilvēks, kurš bija uzrakstījis uz tās organizācijas veidlapas, kas teica: “Mēs tevi negribam”, viņš ar to domāja sevi un savu ģimeni. Saprotat? Tāpēc tad, kad es tur ierados... Redziet, tas “mēs” bija tikai viņš un viņa ģimene, un tie vispār nebija tie cilvēki. Tāpēc tagad mums ir atvēries liels darba lauks.

39 Redziet, kad Pāvils sacīja: “Kad es gribu darīt labu, tad ļaunums ir turpat blakus.”

40 Lai šovakar pie altāra kaut kur šeit, šajā dievnamā, vai kaut kur šajā valstī atnāk vēl kāds jaunatgrieztais; un vienkārši atcerieties, ka rītdien māte būs vēl dusmīgāka kā jebkad agrāk, tētis būs īgns, un arī visi bērni skolā. Un viss būs ne tā, kā vajag, jo tas ir sātans, kas cenšas panākt, lai tu pagriezies atpakaļ. Viņš cenšas novest tevi no ceļa. “Kad es gribu darīt labu, ļaunums vienmēr ir turpat blakus.”

41 Tagad aplūkosim slāpes un paskatīsimies, vai slāpes patiešām ir kaut kas dabisks. Cilvēki man ir teikuši: “Ak, man tā nekad nav bijis. Es domāju, ka tas piemīt tikai dažiem cilvēkiem – gribēt būt kristiešiem.” Ak, nē. Tas ir nepareizi. Patiesībā tas ir kaut kas, kas ir saistīts ar katru cilvēku. Tā pavisam noteikti ir taisnība. Tajās agrīnajās dienās, kad mēs ieradāmies šajā valstī, mēs šeit sastapām indiāņus. Un indiāņi, lai gan tajā laikā viņi bija pagāni, viņi pielūdza sauli vai vēl kaut ko. Kamēr vien tie ir cilvēki, viņos ir kaut kas tāds, dabiskas slāpes, kas kaut kādā veidā sauc pēc Dieva.

42 Pavisam nesen tur, dziļi džungļos, astoņsimt kilometru no tuvākās civilizācijas, mazā pilsētiņā Beirā, Mozambikā, kurā dzīvo apmēram trīs tūkstoši cilvēku... Mēs satikām iezemiešus, kuri pat nebija...nekad nebija redzējuši baltu cilvēku. Es sastapu kādu iezemiešu meiteni, viņai nebija mugurā nekādu drēbju (viņi visi ir gandrīz kaili), un viņa sēdēja kokā. Un es sekoju pa pēdām lauvai, un tur bija...es izdzirdēju kaut ko līdzīgu cilvēka kļedzienam. Šī iezemiešu meitene sēdēja tur augšā ar izvalbītām acīm, turēdama rokā mazuli. Un viņa bija nobijusies no... Viņas vienīgā aizsardzība pret lauvu vai leopardu, vai kaut ko citu, vai kādu dzīvnieku ir uzkāpt kādā kokā. Un viņa bija ieraudzījusi mani, un viņa bija saklausījusi, ka tas ir cilvēks, bet, kad viņa paskatījās un ieraudzīja baltu cilvēku! Viņa nekad mūžā tādu nebija redzējusi, saprotiet, un viņa bija nobijusies līdz nāvei. Saprotat?

43 Bet, kad mēs redzam šos cilvēkus, pat tik primitīvā stāvoklī, viņi tomēr pielūdz. Pirms mēs saucām lauvu, viņi izlēja uz lapas kaut kādu miltu ēdienu (tieši to viņi ēd) un plaukšķināja rokas, un piesauca kaut kāda diženā garu, kuru viņi paši nepazīst (kaut ko līdzīgu kādam katoļu aizbildnim vai ko tādu), lai viņš viņus pasargātu, lai viņi netiktu nogalināti tās lauvas uzbrukumā.

44 Redziet, tas ir kaut kas dabisks. Slāpes pēc Dieva nav kaut kas nedabisks. Tas ir kaut kas dabisks. Tas ir kaut kas, kas jums būtu jādara. Dievs ir izveidojis tevi šādu. Un tas nav kaut kāds pārcilvēks, tas faktiski ir parasts cilvēks. Tas nav kaut kas īpašs tikai dažiem cilvēkiem.

45 Viņi saka: "Nu, es esmu redzējis, ka daži cilvēki dzīvo tik uzvarošu dzīvi, ka viņi visu laiku ir virsotnē, viņi slavē Dievu. Kaut es varētu tā justies." Nu, tas, ka tu šādi jūties, ir tās slāpes tevī. Un tas ir kaut kas dabisks. Tas ir katram cilvēkam, slāpes pēc Dieva.

46 Un tā, vispirms mēs apskatīsim fiziskās slāpes. Paņemsim, piemēram, slāpes pēc ūdens. Kā Dāvids šeit saka, slāpes pēc "ūdens". Slāpes pēc ūdens, ķermenim ir nepieciešams ūdens. Un, ja tu neapmierināsi šīs slāpes, tu aiziesi bojā. Tu tiksi atūdeņots, un tu...tu nedzīvosi. Ja tu nespēsi atrast ūdeni šīm slāpēm, lai remdētu šīs fiziskā ķermeņa slāpes, tu drīz vien aiziesi bojā. Tu ilgi nedzīvosi. Tu vari dzīvot ilgāk bez ēdiena, nekā tu vari dzīvot bez ūdens. Jo tu vari gavēt četrdesmit dienas (kā Jēzus), es pieņemu, bez...bez ēdiena, bet bez ūdens tu tik ilgi to darīt nevarētu. Tu vienkārši izkalstu un nomirtu. Tev ir jādzer ūdens. Un...un tās slāpes, kas jums parādās, nu, tās parāda, ka ķermenim ir kaut kas vajadzīgs, lai uzturētu to dzīvu. Ķermenim ir nepieciešams ūdens, lai tas dzīvotu. Tā vai citādi jūs esat vairāk kā 80 procenti ūdens un naftas, un jums ir jāuzņem šīs vielas, lai uzturētu sevi dzīvu. Kā es jau teicu, ja jūs atstāsiet to novārtā, jūs aiziesiet bojā.

47 Slāpes ir arī trauksmes signāls. Tās slāpes ir modinātājpulkstenis. Dvēsele uzliek modinātāju, nelielu zvaniņu jūsu iekšienē, kas saka jums, ka klāt zogas nāve. Ka, ja tu pavisam drīz neatradīsi ūdeni, tev ir jāmirst. Un tas zvana arvien skaļāk un skaļāk, un galu galā, ja tu turpināsi to atlikt, tu nomirsi, jo tas ir modinātājs.

48 Kā Dāvids aprakstīja to šeit Psalmos: "Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc pēc Tevis, ak, Dievs." Kā briedis ilgojas pēc ūdens upēm!

49 Lasot šo vietu, es bieži esmu domājis par Dāvidu. Dāvids bija meža cilvēks, mednieks. Un viņš noteikti medīja briežus. Arī mūsdienās daudzi no mums tos medī. Briedis ir briedis.

50 Un mēs redzam, ja jūs kādreiz esat redzējuši suņus, savvaļas suņus, kā viņi sagrauj briedi. Un parasti viņiem, tāpat kā kojotiem, ir ilkņi. Un tas var satvert briedi tieši virs auss, *šeit*, un iekārties tajā ar visu svaru. Tas pārkož brieža rīkli, un tad tam briedim vairs nav nekādu izredžu. Bet reizēm tas suns, kā tur Āfrikā, savvaļas suns, ja tam neizdodas satvert rīkli, tas iekožas briedim sēnā. Otrajā reizē viņš satvers sānu. Un, ja briedis ir pietiekami spēcīgs un pietiekami ātrs, viņš var to suni nopurināt.

51 Briedis ir daudz ātrāks. Suns pielavās viņam tad, kad viņš neskatās un kad viņš stāv pretim vējam, un...un viņš nezina, ka tas suns ir tuvumā.

52 Un tad, kad tas savvaļas suns viņu satver, ja viņš ir ļoti ātrs, viņš var to nomest nost. Bet, kad suns nokrīt no viņa sāniem, viņam mutē paliek tā brieža miesas gabals. Vai arī reizēm, kad viņš satver viņu aiz kakla, viņš iekožas gandrīz līdz jūga vēnai, bet netrāpa tai. Un, kad briedis viņu

nokrata, viņš izrauj no viņa rīkles veselu gaļas gabalu, un tad sāk tecēt asinis.

53 Un tad suns sekos briedim pa to asiņu pēdām. Un, kad brieža dzīvība sāk izsīkt, jo asinis, un tā ir dzīvības plūsma ķermenī, kad tās sāk izplūst, briedis kļūst vājāks. Un tad tas suns vai vilks uzreiz dodas tam briedim pakal.

54 Un tā, ja tas briedis neatradīs ūdeni! Lūk, ūdenī ir kaut kas, ka tad, kad briedis dzer ūdeni, tas aptur asiņošanu. Bet, ja viņš neatrod ūdeni, lai sevi atvēsinātu, tad asinis turpina izplūst ātrāk, jo viņš skrien un viņa sirds strādā kā sūknis. Bet, ja vien viņam izdosies nokļūt pie ūdens, tas briedis dzīvos.

55 Lūk, tajā ir liela pamācība, saprotiet, un Dāvids šeit saka: “Kā briedis brēc pēc ūdens straute, tā mana dvēsele brēc pēc Tevis, ak, Dievs.”

56 Un tā, šis briedis zina, ka, ja viņš neatradīs ūdeni, ar viņu ir cauri. Viņš vienkārši neizdzīvos. Es daudzkārt esmu sekojis viņiem pa pēdām, kad tie bija ievainoti. Kad viņš uzduras ūdens strautei, viņš tajā ieies un padziersies, dosies augšup uz pakalna; atkal nokāps lejā, ieies ūdenī, padziers ūdeni un dosies augšup. Jūs nekad viņu nepanāksiet, kamēr vien viņš sekos tam strautei. Bet, tiklīdz viņš aizies prom no tā straute, ja viņš nespēs atrast citu ūdens avotu kaut kur citur, jūs viņu uzreiz noķersiet. Un tas briedis to zina, tāpēc viņš paliks ūdens tuvumā, kur viņš var uzreiz pie tā pieiet. Nu, vai jūs varat iztēloties briedi, kas ir izslējis gaisā savu purnu, ja viņš ir uziets kaut kur, kur nav ūdens?

57 Un viņš saka: “Kā briedis slāpst jeb brēc (tās ir slāpes) pēc ūdens strautiem, tā mana dvēsele slāpst pēc Tevis, ak, Dievs! Ja vien es Tevi, Kungs, neatradīšu, es aiziešu bojā. Es...es vairs nevaru, ja vien es Tevi neatradīšu!” Un, kad vīrietim vai sievietei, zēnam vai meitenei ir šādas slāpes pēc Dieva, viņi kaut ko atradīs. Saprotat?

58 Bet, ja mēs atnākam pie tā kaut kā daļēji: “Nu, es nometīšos ceļos un paskatīšos, ko Tas Kungs izdarīs.” Redziet, tev vēl tā pa īstam neslāpst. Tām ir jābūt slāpēm starp nāvi un dzīvību, un tad kaut kas notiek.

59 Briedis, arī šeit ir viņš... Mēs redzam, ka viņam ir arī vēl viena maņa, oža, kas dod viņā trauksmes signālu, kad tuvojas ienaidnieks. Viņam, šim radījumam ir maņa, lai sevi aizsargātu. Un viņā...viņā ir kaut kāds trauksmes zvaniņš, kaut kas tāds, kas kutina tam degunu, kad tuvojas ienaidnieks. Ja tu kā ienaidnieks nokļūsi vējā, viņš zinās, ka tu tur esi, un viņš aizbēgs. Dažreiz viņš var sajūst tevi kilometra attālumā, un viņš aizbēg, vai arī vilku, vai kādas briesmas. Viņš spēj to sajūst, jo viņš ir izveidots tādā veidā. Pēc dabas viņš ir briedis. Un šī maņa viņā ir tikai viena no tām maņām, ko Dievs viņam ir devis, lai viņš ar tām dzīvotu.

60 Un es aizdomājos, salīdzinādams briedi ar cilvēku, kuram ir slāpes pēc Dieva. Pirms ierodas ienaidnieks, Dieva bērnam ir kaut kas tāds, ka tad, kad tu esi piedzimis Dieva Garā, saņēmis Svētā Gara kristību, šim cilvēkam ir kaut kas tāds, kas spēj sajūst ienaidnieku. Jūs varat paņemt cilvēku, kad viņš paņem Rakstus un lasa Rakstus, un mēģina injicēt tajos Rakstos kaut ko, kas ir pretrunā ar Rakstiem, cilvēks, kas ir piepildīts ar Svēto Garu, to uzreiz var sajūst. “Tur kaut kas nav kārtībā,” kad viņš saskaras ar to; un tur ir šī konkrētā maņa, kas ir dota, lai aizsargātu tavu dzīvību. Tu...tu nekad nedrīksti, nekad nedrīksti sekot kaut kam, ja vien tas nav precīzs Dieva Vārds. Tev ir cieši jāstāv ar to Vārdu. Un, lūk, šī maņa mūs aizsargā, kamēr vien mēs esam Svētajā Garā.

61 Jūs varat izlasīt un...piemēram, kāds teiktu un...es sāktu lasīt no Marka 16. nodaļas un teiktu: “Un šīs zīmes sekos tiem, kas tic: Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, tie runās jaunās mēlēs vai paņems rokās čūskas, vai dzers nāvējošus dzērienus, un tas viņiem nekaitēs; ja tie uzliks rokas slīmajiem, tie izveseļosies.”

62 Un tā, tad jūs redzat, ka pieceļas kāds cilvēks un saka: “Nu, tas bija apustuliskajam periodam.” Un tā, uzreiz, ja tu esi saņēmis Svēto Garu, tev ir dāvāta šī maņa. Tā to uzrāda. “Tur kaut kas nav kārtībā.” Saprotat? Viņi mēģina izskaidrot to nepareizi, ka tas ir citam laikam, ka šodien tev tas patiesībā nav vajadzīgs. Bet Jēzus teica: “Šīs zīmes sekos tiem, kas tic.” Redziet, tevī iekšā kaut kas nostrādā, mazs zvaniņš, zinot, ka tas ir nepareizi un ka tas ir nāves ceļš.

63 Jo Jēzus teica: “Ja mēs pievienosim tam vienu vārdu vai atņemsim no tā vienu vārdu, tiks atņemta mūsu līdzdalība dzīvības grāmatā.” Redziet, nevienu Rakstu vietu. Mums ir jāpieņem tas tieši tā, kā tas ir uzrakstīts. Un Dievs ir nomodā par Savu Vārdu, lai to piepildītu, un mēs zinām, ka tas noteikti ir pilnīgi pareizs.

64 Tādējādi nav svarīgi, ko teiks kāda draudze, ko teiks kāds cits, ja tu esi dzimis no Dieva Gara, tu esi kļuvis par Bībeles daļu. Dievs pateica Ecēhiēlam, viņš bija pravietis, Viņš teica: “Paņem šo rakstu rulli un apēd to,” tad pravietis un rakstu rullis kļuva par viens otra daļu. Un tas ir tas ticīgais, kad viņš saņem Svēto Garu; Svētais Gars uzrakstīja Bībeli, un Dieva Gars ir Dieva Vārds. “Mani Vārdi ir Gars. Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Ebrejiem 13:8: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Un, kad tu esi daļa no šī Vārda, ak, tad lai tikai uzrodas kaut kas, kas ir pretrunā šim Vārdam, un tur uzreiz sāk skanēt mazs zvaniņš [brālis Branhams uzsit gaisā knipjus–Tulk.]. Redziet, tas notiek, lai brīdinātu tevi, ka tuvojās nāve. Mums nekad nevajadzētu to darīt. Ir arī...

65 Šīs slāpes ir gluži dabiskas. Kristietim tās ir dabiskas. Tās ir dabiskas cilvēkam.

66 Ir arī slāpes pēc panākumiem. Tik daudzi cilvēki šodien...kā mēs apmācām šo slāpju dēļ! Mēs tikko pamanījām, ka viņi tur izveidoja universitāti. Un mēs dodamies uz turieni, un cilvēki tērē tūkstošiem dolāru, lai sūtītu savus bērnus uz skolu un...un uz universitātēm, un koledžām, un tā tālāk, lai iegūtu izglītību: “Lai gūtu panākumus,” kā viņi saka, “dzīvē”. Un, lūk, man nav nekas pret to, lūk, ar to viss ir kārtībā. Bet manā skatījumā, tu vari iegūt visu pasaules izglītību, un joprojām tu neesi atradis tos īstos panākumus. Tā tas ir. Jo tas tev tikai laicīgi padarīs lietas vieglākas šeit. Un ir... Bet, kad tu nomirsti, tas viss paliek tev aiz muguras. Un visa šī mūsu ekonomika...

67 Reiz es runāju par to Fīniksā. Ir vērts citēt to vēlreiz, ka: “Visa šī modernā civilizācija, visa izglītības programma, visa zinātniskā programma, tas viss ir pretrunā ar Dieva Vārdu un Viņa gribu.” Civilizācija ir absolūti... Tajā pasaulē, kurai ir jānāk, nekad nebūs tādas civilizācijas kā šī. Šī ir izkropļota civilizācija. Dievam bija Viņa pirmā civilizācija uz zemes, kad Viņš izteica Savus Vārdus, un tie parādījās, katra sēkla pēc savas kārtas, un tajā civilizācijā nebija nāves, slimību, bēdu. Bet tagad mēs paņemam kaut ko, kas ir zinātniskajā pasaulē, kas šeit bija nolikts, lai saturētu to visu kopā, un izkropļojam to par kaut ko citu, un tas atnes nāvi.

68 Tāpat kā atombumba. Es nezinu visu šo lietu formulas, tāpēc es varu izteikties nepareizi. Viņi ņem urānu, lai sašķeltu molekulu, un molekula sadalās atomos. Ko tad tas dara? Tas vienkārši teju vai noposta, vienkārši iznīcina. Viss, ko mēs darām!

69 Mēs ņemam zāles, apvienojam šo formulu ar to formulu, lai izārstētu to, un ievadām to mūsos. Un ko mēs darām? Sabojājam kaut ko citu.

70 Un tā, es domāju, ka jūs lasījāt...lasījāt pagājušā mēneša “*Reader's Digest*”, kur bija teikts, ka: “Šajā periodā, kurā mēs dzīvojam šobrīd, jauni vīrieši un sievietes var sasniegt pusmūža vecumu no divdesmit līdz divdesmit piecu gadu vecumam.” Aizdomājieties par to. Jaunām meitenām menopauze sākas divdesmit, divdesmit divu un divdesmit trīs gadu vecumā, pusmūžs. Redziet, lūk, kas to ir izraisījis, tas ir no tās hibrīda pārtikas un pārējā, ko mēs ēdam. Sprotiet, tās ir tās lietas, ēdiens, un tā dzīve, ko mēs dzīvojam. To mums ir devuši zinātnieki, un, to darot, viņi jūs nogalina.

71 Es biju Āfrikā, kur es redzēju tos zēnus, kuri nekad mūžā nebija lietojuši zāles. Viņi ēda gaļu, kurā jau bija tārpi. Viņi dzēra ūdeni no peļķes, kas izskatījās tā, ka tā varētu nobeigt vērsi. Un es šāvu uz mērķi no 200 metru attāluma, un es nevarēju to saskatīt ar septiņreiz piecdesmit binokli. Un tur stāvēja kāds mana vecuma vīrietis, sacīdams man, kur es esmu trāpījis, ar neapbruņotu aci. Nu, ja visa šī modernā kultūra ir kaut ko paveikusi... Es domāju, ka, ja man būtu viņa acis un viņa vēders, es būtu diezgan vesels cilvēks. Jā.

72 Bet te nu tas ir, sprotiet, tāda nu ir zinātne, izglītība, civilizācija, tā mūs iznīcina. Mēs paši sevi iznīcinām. Tas sākās Ēdenes dārzā, un tas turpinās arī šodien. Bet, slāpes pēc panākumiem!

Vēl mēs slāpstam pēc sadraudzības. Mēs ejam, mēs gribam sadraudzību.

73 Tas ir kā jauns vīrietis un jauna sieviete. Un tā, tas nav nepieciešams, tas ir, es gribēju teikt,

tas nav nedabiski, ka jauns vīrietis un jauna sieviete mīl viens otru. Tās ir slāpes pēc mīlestības. Tāds ir viņu vecums, un viņi...viņi mīl viens otru. Un tas nav nedabiski; kaut ko tādu darīt viņiem ir vienkārši dabiski.

74 Lūk, tajā dzīvē, ko mēs dzīvojam šajā fiziskajā ķermenī, mēs redzam daudzas lietas, pēc kurām mēs slāpstam. Tas vienkārši ir kaut kas, kas atrodas mūsos. Mēs gribam to darīt, mēs noteikti jūtam, ka tas ir nepieciešams. Un ir nepieciešams, lai mēs to izdarām.

75 Šajās dienās mēs redzam, ka daudzas sievietes slāpst pēc skaistuma. Nu, nav tādas sievietes... Tas ir kaut kas dabisks, ka sievietei slāpst pēc tā, lai viņa būtu skaista. Tas...tas ir viņas Dieva dots instinkts un...un viņas skaistums, ko Dievs ir devis viņai priekš viņas dzīvesbiedra. Un tā, mēs redzam, ka sievietes vēlas būt tādas. Kāpēc tā? Tas ir tikai tāpēc, ka tas ir kaut kas, ko viņai ir devis Dievs. Un nav nekā nepareiza sievietei būt skaistai. Tādām viņām būtu jābūt.

76 Un, ziniet, viņas ir... Vienīgā radība, kur mātīte ir skaistāka par tēviņu, ir cilvēciskajā rasē. Jebkurš cits dzīvnieks, salīdziniet govī ar bulī, briežu mātīti ar briežu tēviņu, vistu ar gaili, putna mātīti ar putna tēviņu, jūs vienmēr redzēsiet, ka tēviņš ir liels un skaists. Bet cilvēku rases gadījumā ir tieši otrādi, kas liecina, ka tieši šeit sākās izkropļojums; un tieši sievietes ir skaistas, un viņas kāro būt skaistas.

77 Ne tā, kā daži no šiem dīvainajiem radījumiem, ko mēs šodien redzam ielās; nē, nē, ne tāda veida skaistums. Nē. Tas ir visbriesmīgākais skats, ko es savā dzīvē esmu redzējis. Tieši tā. Tas ir tas izkropļojums, kas izkropļo patiesas slāpes.

78 Un tā, patiesās slāpes, kādām būtu jābūt sievietei, būtu “rotāties pieklājīgās drēbēs un būt ar Kristum līdzīgu garu,” 1. Timotejam 2:9. Lūk, sievietei būtu jāslāpst būt tādai. Nu, ja tu vēlies būt skaista, tieši tas ir tas, kas padara tevi skaistu, saproti, tas ir Kristum līdzīgs gars un rotāšanās pieklājīgās drēbēs.

79 Ak vai, daži no šiem cilvēkiem, kas šodien ir ielās! Jūs nevarat atšķirt vīrieti no sievietes, un tā...tā ir visbriesmīgākā izskata lieta, ko jūs varētu... Es nebūtu, tas...tas... Es nekad neesmu redzējis kaut ko tamlīdzīgu, kā cilvēciskas būtnes. Tas vairs nav cilvēks. Šādā veidā uzkrāsotas acis un, ziniet, tās jocīgā izskata ķirzakas acis un visas tās dīvainās drēbes. Un, ak, tas pat nav... Viss ir tik sagrozīts, ka viņi pat neizskatās pēc cilvēkiem. Un daži no tiem zēniem ar saviem lejup saķemmētajiem matiem, ar savu mūsu matu ruļļiem šeit priekšā, ziniet, nu, tā ir pilnīga perversija! Tā tas ir. Tas...tas ir sātans, un sātans ir izkropļotājs.

80 Kad Dievs izveidoja visu Ēdenes dārzā, tas bija piemīlīgi; tad atnāca Sātans un to izkropļoja. Sātans neko nevar radīt. Ir tikai viens Radītājs, un tas ir Dievs. Bet sātans izkropļo sākotnējo radību. Un tagad viņš ir sācis (par to es gribu parunāt šovakar) izkropļot oriģināli radītās slāpes.

81 Un tā, sieviete, kā jau es teicu, grib būt skaista. Viņā ir kaut kas, ka viņa ir sievišķīga, un viņa vēlas tāda būt.

82 Bet kādas viņas šodien ir uz ielas: apgriezti matus kā vīrieši, valkā vīriešu apģērbus; un vīrieši, gluži pretēji, valkā sieviešu apģērbus un sieviešu frizūras. Redziet, tas ir izkropļojums, pilnīgi viss! Jūsu pārtika ir izkropļota. Jūsu dzīve ir izkropļota. Jūsu slāpes ir izkropļotas. Jūsu vēlme ir izkropļota. Šis ir izkropļojuma laiks!

83 Nesen es te runāju par tēmu “Sātana Ēdene”. Dievam bija vajadzīgi seši tūkstoši gadu, lai radītu perfektu Ēdeni. Atnāca sātans un apsmidzināja tās sēklas, un deformēja tās. Tagad viņam ir bijuši seši tūkstoši gadu, un viņam ir viņa paša zinātniskā Ēdene, tas atkal ir tā pareizā izkropļojums.

84 Un šis ir krustošanas periods, hibridizācija. Pat draudzes šodien ir novestas līdz tam, ka tās ir hibrīdi. Tā tas ir. Viņi tur iestājas, viņi vienkārši iet uz baznīcu, tā ir loža, nevis draudze. Draudze ir vieta, kur cilvēki sanāk kopā un pielūdz Dievu Garā un patiesībā. Bet šodien tā ir kaut kāda loža. Mēs ejam uz turieni un veltām nedaudz laika, lai paspiestu rokas un pabūtu sadraudzībā, un iedzertu tasi melnas kafijas ēkas aizmugurē, un dodamies mājās līdz nākamajai nedēļai, un mēs esam izdarījuši savu reliģisko pienākumu.

85 Lūk, tas ir izkropļots periods. Un sātans izkropļo tās slāpes, ko Dievs ir ielicis tevī, lai tev slāptu. Sātans to izkropļo. Un tā, ja jūs vēlaties zināt pareizo, izkropļojums...

86 Ja jūs, sievietes, gribat būt skaistas, paņemiet 1. Timotejam 2:9, tas ir, “greznojieties pieklājīgās drēbēs...drēbēs, ar Kristum līdzīgu garu, lēnprātīgas, pakļāvīgas saviem vīriem” un tā tālāk. Tas ir tas, ar ko jums būtu jāgreznojas, ar to dzīvi, ko jūs dzīvojat.

87 Viņš izkropļo patieso Dieva dabu un patiesās Dieva slāpes, kas ir ķermenī un dvēselē, ar iekāri pēc grēka. Grēks, izkropļojums! Un tā, mēs redzam, ka cilvēks šodien...to, kā viņi ir pieņēmuši šo izkropļojumu; slāpes pēc Dieva, slāpes būt skaistai un visas šīs slāpes... Piemēram, ūdens, viņi remdē šīs slāpes ar alkoholu. Slāpes pēc prieka, ikviens vēlas gūt prieku; slāpes pēc sadraudzības; visas šīs lielās slāpes, ko Dievs ir ielicis mūsos, lai mēs slāptu pēc Viņa. Dievs jūs radīja, lai jūs slāptu pēc Viņa, bet mēs cenšamies tās remdēt ar kaut kāda cita veida slāpēm, ar kaut kādu citu patieso slāpju izkropļojumu. Vai jūs redzat, kas tas ir fiziskā nozīmē? Vai redzat, kas tas ir garīgajā nozīmē? Mēs domājam, ka, ja vien mēs piederam draudzei, tas...tas visu atrisina, tas ir viss, kas mums ir jādara. Nu, tas ir pilnīgi nepareizi. Nē.

88 Dievs grib, lai jums slāptu pēc Viņa! “Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele slāpst pēc Tevis, ak, Dievs.” Saprotat? Saprotat?

89 Tātad, ja šis briedis ilgojas pēc ūdens strauta, kā būtu, ja kāds atnāktu, kāds cits briedis atnāktu un teiktu: “Klau, lūk, ko es varu tev piedāvāt. Es zinu, kur tur atrodas viena dubļu bedre.” Nu, tas briedis to negribētu. Viņš...no tā viņam nebūtu nekāda labuma.

90 Un nekas nevar remdēt šīs slāpes, kas ir cilvēkā, kamēr tur neienāks Dievs. Viņam tas ir jādabū vai jānomirst. Un nevienam cilvēkam nav tiesību mēģināt apklusināt vai remdēt šīs svētās slāpes, kas ir viņā, ar šīs pasaules lietām. It nemaz. Tā rīkoties ir bezdievīgi. Un, ja tev slāpst pēc Dieva, nespied roku sludinātājam un neraksti savu vārdu grāmatā. Ja tev slāpst pēc Dieva, ir tikai viena lieta, kas var to remdēt, un tā ir tikšanās ar Dievu. Ja tev slāpst pēc Dieva, tas ir vienīgais veids, kā tu vari Viņu satikt, tas ir izdarīt to.

91 Taču pastāv lielas briesmas arī tad, ja tu neesi uzmanīgs pret to, ko tu dari tajā laikā. Ja tev slāpst pēc Dieva, tad pārliecinies, ka tas ir Dievs, kuru tu esi atradis. Saprotiet, pārliecinies, ka tavas slāpes ir remdētas. Bet, ja sātānam ir izdevies izkropļot tevī šīs dabiskās tieksmes, un viņš to darīs, ja vien spēs, viņš...viņš vienkārši liks tev censties būt apmierinātam.

92 Cilvēks iziet ārā, kāpēc cilvēks piedzeras? Tāpēc, ka viņš ir norūpējies un sagrauts. Viņā kaut kā trūkst.

93 Es te nesen biju pie Maijo ārstiem, un man tur bija vienas pārrunas. Un tad tur tika pateikts, ka, runājot par dzeršanu...es pateicu viņiem, ka mans tēvs dzēra.

Sacīja: “Kāpēc viņš dzēra?”

Es teicu: “Es nezinu.”

94 Viņš teica: “Tas bija tāpēc, ka viņam nebija nekā, kas viņu apmierinātu, un viņš domāja, ka viņam ir jādzer, lai dabūtu to prom no savām domām.”

95 Es uzreiz to uztvēru, saprotiet. Patiesībā Dievs ir tas vienīgais, kas var remdēt tās slāpes. Tikai pats Dievs var remdēt tās cilvēka slāpes, ir jāpieņem Dievs.

96 Un tā, sātans paņem šīs lietas, kā jau es teicu, un sagroza tās. Tad, ja jūs...ja jūs... Ja jūs neiedosiet šīm slāpēm pareizu vietu savā dzīvē un neslāpsiet, un nepieņemsiet tās lietas, ko Dievs ir sagādājis, lai šīs slāpes remdētu, tad sātans aizvedīs jūs uz kādu no savām šīs pasaules rāvainajām kanalizācijas bedrēm. Kaut kur tu do atrādīsi. Ja jūs nevarētu atrast ēdienu, jūs ēstu no atkritumu tvertnes. Saprotat? Un, ja jūs...ja jūs nevarētu atrast ūdeni un jūs mirtu, jūs dzertu no jebkuras peļķes, jo jūs ejat bojā.

97 Bet tas nav vajadzīgs, kad jūs slāpstat pēc Dieva, jo Dievs ir dzīvs Dievs, nevis kaut kas vēsturisks. “Mana dvēsele slāpst pēc Tevis, dzīvā Dieva,” pēc kaut kā, kas dod dzīvos ūdeņus, kaut kā, kas apmierina.

98 Ir vēl viena daba, dabiska...gluži dabiskas slāpes tajās dvēseles slāpēs. Varbūt jūs sacīsiet: “Brāli Branham, vai tās dvēseles slāpes, vai tās ir dabiskas?” Jā, tas ir dabiski, ka dvēselei slāpst. Un tas ir... Jo Dievs ir radījis jūs tādus, lai jums slāptu pēc Viņa. Viņš vēlas, lai jums slāptu pēc Viņa. Lūk, Dievs jūs ir šādus uztaisījis. Viņam nebija tevi jāveido tādu, bet Viņš to izdarīja. Un, ja Viņš nebūtu tevi uztaisījis šādu, lai tu slāptu, tad būtu attaisnojums uz Tiesas sola, tā teikt: “Man...man nekad neslāpa pēc Dieva.” Bet nekāda attaisnojuma nav, tev slāpst. Kaut kādā mērā tu tās remdēsi; tu varbūt remdēsi tās ar savu sievu, varbūt remdēsi tās ar savu mašīnu, varbūt izdarīsi to ar kaut ko citu, varbūt tu iesi uz baznīcu un mēģināsi tās remdēt. Un es nesaku neko pret iešanu uz baznīcu, bet tas nav tas apmierinājums. Ir jāatrod Dievs, dzīvais Dievs, debesu Dievs savā dvēselē, tas apmierina tās ilgas un slāpes, kas tev ir.

99 Lūk, jo Viņš ir izveidojis tevi tā, lai tev slāptu pēc Viņa, pēc sadraudzības ar Viņu. Lūk, ir īstenas slāpes pēc sadraudzības. Nu, mums patīk satikties vienam ar otru. Mēs darām to šovakar. Šovakar mēs esam sanākuši šeit kopā, jo mums patīk sadraudzība vienam ar otru. Kāpēc mēs to darām? Tāpēc ka mūsos ir kaut kas tāds, ka mums patīk satikties vienam ar otru. Tas ir vienkārši dabiski. Un mēs tiekamies šeit uz viena kopīga pamata, tas ir, jo mēs visi esam izslāpuši pēc Dieva. Saprotat? Un turklāt mēs tiekamies šeit uz šī pastāvīgā, kopīgā sadraudzības pamata. Šajā draudzē šovakar varbūt ir daudz dažādu konfesionālu uzskatu un tā tālāk, bet, kad runa ir par šīm slāpēm, mēs varam tikt uz kopēja pamata, uz viena pamata: mums visiem slāpst. Daži varbūt tic apslacīšanai, citi kristīšanai, bet kāds apliešanai un tā tālāk; bet, kad tas nonāk līdz slāpēm pēc Dieva, mēs...mēs sanākam uz viena kopēja pamata. Un Dievs mūs ir radījis tādus, lai mēs to darītu, lai slāptu pēc Viņa un pēc sadraudzības ar Viņu. Es nezīnu neko...

100 Kad es biju mazs zēns, es atceros, ka es uzaugu ļoti nabadzīgā ģimenē. Un es atceros daudzas reizes, kad es gāju ārā kopā ar zēniem. Es nevarēju apģērbties tā, lai dotos uz kādu pieklājīgu vietu. Bet es...es nezīnu, cilvēkos ir kaut kas tāds, kas man patika. Man patika būt ar viņiem kopā. Taču es biju, vairāk vai mazāk, kā to sauc, tā melnā aita. Un, kad es tiku izglābts un es atradu sevī to *kaut ko*, pēc kā man slāpa, Draugu, kādu, kas būtu mans draugs, kādu, kam es varētu uzticēties, kādu, ar ko es varētu apsēsties un aprunāties par savām problēmām. Un kad... Es atradu to īsto, patieso apmierinājumu, kad es atradu Jēzu Kristu, to īsto, patieso Apmierinātāju, kurš aizvāc prom visu...remdē visas tās slāpes un iedod tev kaut ko, ka...ka šķiet, ka nekas vienkārši nevar ieņemt Viņa vietu.

101 Un, lūk, kā sātans mēģina sagrozīt šo dvēseles apmierinājumu, šīs dvēseles slāpes! Viņš cenšas iedot tev jebko, kas to apmierinātu. Un viņš ir tik melīgs šajās izkropļojuma dienās. Šī ir izkropļota pasaule. Šī ir izkropļota rase. Šie ir izkropļoti cilvēki. Viss ir izkropļots, un tas ir izkropļots tik pakāpeniski, ka tas ir kļuvis par vismaldinošāko periodu, kādā mēs...cilvēks jebkad ir dzīvojis. Tas ir daudz maldinošāks kā jebkad.

102 Lūk, jūs vienkārši...jūs vienkārši nevarat iztēloties, cik melīgas ir kļuvušas valstis, pat mūsu pašu brāļi amerikāņi.

103 Pirms kāda laika es sludināju. Pirms dažām nedēļām es biju mežā un atradu mežā guļam cigarešu paciņu. Un uz tās bija uzraksts: “Domājoša cilvēka filtrs.” Un es nedaudz pastaigājos pa mežu, un es atgriezos atpakaļ; es turpināju to pārdomāt: “Domājoša cilvēka filtrs un smēķējoša cilvēka garša.”

104 Nu, pirms pāris gadiem es biju pasaules izstādē, un es atceros, kā tur bija tas Jals Brainers un visi pārējie, kad viņi demonstrēja cigaretes. Un kā viņi ņēma tos dūmus un uzpūta tos uz marmora gabala, ņēma vati uz kociņa un uztriepa no turienes nikotīnu, un uzsmērēja to uz muguras žurkai. Pēc septiņām dienām tā bija tik slima ar vēzi, ka nespēja piecelties kājās. Redziet, no vienas cigaretes! Un tad viņi parādīja, kā tas nonāk cilvēka plaušās. Daži no viņiem saka: “Es to neievelku iekšā. Es to vienkārši paturu mutē un izpūšu ārā.” Parādīja, kā tas nokļūst siekalās un tieši tāpat nonāk rīklē, saprotiet.

105 Un tad tas cilvēks teica: “Jūs redzat, ka tik daudz tiek runāts par filtru.” Viņš teica: “Nu, ja jums ir vēlme,” tās ir slāpes, saprotiet, “vēlme smēķēt cigareti, viena parasta cigarete var uz kādu

laiku šo vēlmi apmierināt. Bet, ja jums ir filtrs, tad, lai to apmierinātu, būs nepieciešamas četras cigaretes,” teica, ”jo jūs saņemat tikai apmēram vienu ceturto daļu dūmu.”

106 Un teica: “Smēķējoša cilvēka garša?” Redziet, jums nevar būt dūmu, ja nav darvas. Un, kad jūs saņemat darvu, jūs saņemat vēzi. Tāpēc te nu tas ir, saprotiet, tas...tas ir tikai triks. Un es aizdomājos par tabakas kompāniju, kas ir šajā valstī, un...un tā dzīvo no šīs valsts un tomēr lieto šādu triku, lai pilnībā maldinātu Amerikas pilsoņus, lai viņus pieviltu. Domājoša cilvēka filtrs? Tas ir tikai triks, lai pārdotu vairāk cigarešu.

107 Tad es aizdomājos par to lietu: “Domājoša cilvēka filtrs,” es nodomāju, “tā ir laba ideja.” Tāpēc ka ir kāds domājoša cilvēka filtrs, tā ir šī Bībele. Domājoša cilvēka filtrs ņems šo Filtru, un tas radīs taisna cilvēka garšu. Saprotat?

108 Lūk, jūs nevarat izvilkt grēku cauri šīs Bībeles lappusēm. Nē, tā to aptur. Tā izfiltrē to. Nu, jūs varat iet uz baznīcu un vienkārši pieņemt jebko, bet jūs nevarat iziet cauri šai Bībelei un būt ar grēku. Tas neizdosies. Tā izfiltrē visu grēku, un tā dod svēta cilvēka garšu. Jo, ja cilvēks domā par to, ka viņš grib būt svēts un būt līdzīgs Dievam, un būt Dieva dēls vai meita, tad viņš vēlas pareiza veida filtru. Tāpēc Viņš aiztur visu grēku šajā Bībeles pusē, un cauri Bībelei Viņš var izlaist tikai Svēto Garu, kas uzrakstīja Bībeli. Tā ir svēta cilvēka garša – lai viņam būtu šis domājoša cilvēka filtrs.

109 Un tā, mēs redzam, cik maldinoši tas ir šodien. Mateja 24:24 Jēzus teica: “Pēdējās dienās tie divi gari būs tik tuvi, tik līdzīgi, ka viņi pieviltu pašus izredzētos, ja tas būtu iespējams.” Cik līdzīgi! Cik...kāda maldināšana par pareizo un nepareizo mums ir šodien!

110 Pat mūsu...mūsu valdībā, mūsu politikā, mums pat nav tāda cilvēka, kuru varētu ielikt par politiķi, kurš stingri iestātos par to, kas, viņaprāt, ir pareizi. Kur mums ir šodienas Patriks Henrijs, Džordžs Vašingtons un Ābrahāms Linkolns? Tieši tā, kā tur izteicās mūsu prezidents: “Ja viņi grib komunismu, viņi to dabūs, lai ko arī cilvēki gribētu.” Tas taču ir cilvēks, kas neizteiks savu pārlicību! Cilvēks, kurš stāvēs par kādu principu, kas stāvēs uz tā, kāds princips...vienkārši grib iet pa vismazākās pretestības ceļu.

111 Un tieši tādi ir kļuvuši cilvēki draudzē. Viņi grib nākt un pievienoties draudzei, un viņi saka: “Ak, nu, tas ir tas, tagad es esmu pievienojies draudzei.” Jūs cenšaties apmierināt tās lielās, svētās slāpes, ko Dievs ir ielicis jūsos; tas vadības tornis cenšas jūs pievērst pareizajam, bet jūs cenšaties to apmierināt ar pievienošanu draudzei, ar ticības apliecības citēšanu vai ko tamlīdzīgu. Kaut arī to apmierinās tikai un vienīgi paša Dieva klātbūtne un piepildījums tavā dzīvē.

112 To nevar apmierināt ar kādu ticības mācību. Tu nekad nevarēsi izvilkt kādu ticības mācību cauri šai Bībelei. Nē. Pat tā sauktā apustuliskā ticības apliecība nekad netiks tai cauri. Parādiet man Bībelē, kur apustuliskā ticības apliecība saka: “Es ticu svētajai Romas katoļu baznīcai, es ticu svēto sadraudzībai,” kaut arī Bībele saka: “Ir viens starpnieks starp Dievu un cilvēku, un tas ir Cilvēks Kristus Jēzus.” Jūs nekad neizvilksiet to cauri Bībelei.

113 Jūs nekad neizvilksiet caur Dieva Vārdu visas šīs dejas, šortus un pārējo, ko cilvēki dara šodien, tos tvistus un vatusi dejas, un visas tās lietas. Jūs nekad neizvilksiet cauri šai Bībelei šo moderno civilizācijas tendenci. Tā ir pret to. Saprotat? Un jūs mēģināt remdēt šīs slāpes, bet, redziet, tas... Šī Bībele apmierinās tikai taisna vīrieša vai sievietes garšu; šis Svētais Gars, par kuru viņi smejas un saka: “Tu esi zaudējis prātu.” Bet tas apmierina tās ilgas, to kaut ko, par ko pasaulei nav ne jausmas. Viņi ir atkrituši no patiesās Svētā Gara kristības un Dieva Vārda (uz kuriem?) uz kanalizācijas bedrēm, baznīcas dogmu un ticības mācību kanalizācijas bedrēm, konfesionālajām atšķirībām un tamlīdzīgām lietām.

Pajautā: “Vai tu esi kristietis?”

114 “Es esmu metodists. Es esmu baptists. Es esmu prezbitēriānis.” Dievam tas nenozīmē pilnīgi neko, pilnīgi neko. Jūs nevarat izvilkt šīs lietas caur Dieva Bībeli. Un jūs mēģināt remdēt šīs svētās slāpes, ko Dievs jums dod, lai jums slāptu pēc Viņa. Vai pareizi?

115 Nu, jūs zināt, ko šeit Dāvids teica: “...pēc dzīvā Dieva.” Lūk: “Iesākumā bija Vārds, un

Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Tātad nevar būt nekāda apmierinājuma, kamēr šis Vārds, kas ir Dievs, nekļūst dzīvs jūsos, tad jūs redzat pašu Dievu piepildām apsolījumus, ko Viņš ir devis Bībelē.

116 Un tā, mums ir dažādi Bībeles skaidrotāji. Viena draudze skaidro to *šādā* veidā, cita to skaidro *tādā* veidā, bet cita *šādā* veidā. Daži paņem tikai nedaudz, pavisam nedaudz no tās; citi ņem *to* un *šito*, kādu daļu no tās. Bet Dievs izskaidro Sevi pats. Kad Viņš dod apsolījumu un piepilda to, tieši tas ir tas skaidrojums.

117 Ja es apsolīju jums, ka es būšu šeit šovakar, un te nu es esmu, tas ir mana apsolījuma piepildījums. Ja es saku, ka es satikšu jūs no rīta, un es tur būšu, tas ir mans solījums. Nav nekādas vajadzības meklēt kādus attaisnojumus, man ir jābūt tur.

118 Un, kad Dievs dod kādu apsolījumu un tad atnāk, un izpilda to apsolījumu, tas ir šī apsolījuma skaidrojums. Un es izaicinu ikvienu turēt Dievu pie Viņa Vārda, un pārbaudīt, vai ikviens Vārds šajā Bībelē ir patiesība. Tā tas ir. Tieši tādas ir tās slāpes, kas ir tur iekšā.

119 Jūs teiksiet: “Ja es būtu dzīvojis Jēzus laikā, es būtu darījis *to un to*.”

120 Nu, jūs dzīvojat Viņa laikā. Ko mēs ar to darām? Ko mēs darām? Jūs teiksiet: “Tiešām?” Varbūt jūs esat izdarījuši to pašu, ko izdarīja farizeji. Viņi piederēja draudzei un noliedza Jēzu Kristu.

121 Šodien mēs visu laiku sakām, cilvēki mēģina teikt: “Mēs salīdzinām. Mums ir jāsalīdzina Bībeles lapu ar Bībeles lapu, Rakstus ar Rakstiem.” Tā nav tā patiesība. Nē, tā nav patiesība. “Šīs grieķu vārds nozīmē *to*, un *tas* nozīmē *to*.” Pašiem grieķiem toreiz Nikejas padomē un tiem rakstītājiem tajā laikā, viņiem bija dažādi uzskati. Viens ticēja *šādi*, šīs grieķu valodas pratējs ar to domāja *to*, bet cits teica, ka *tas* nozīmē *šo*. Un viņi strīdējās par to. Mums nav vajadzīgs grieķu gudro vīru jeb grieķu vārdu skaidrojums.

122 “Pazīt Viņu ir dzīvība,” Personu, pašu Kristu! Nevis salīdzināšana. Tieši atklāsme ir tas, uz kā Dievs uzcēla Savu draudzi. Un, ja mēs neceļam uz tā paša, draudze... Bībelē ir teikts: “Ticībā Ābels!” Un ticība ir Dievišķa atklāsme. Saprotiet, ticība ir dievišķa atklāsme. Labi. Tātad tas viss ir uzcelts uz atklāsmes, un, ja tas nav tev atklāts...! Jēzus teica: “Es pateicos Tev, Tēvs, ka Tu esi aplēpis šīs lietas no šīs pasaules gudrajiem un atklājis tās mazuļiem, kas to mācīsies.” Redziet, lūk, tas viss ir uzcelts uz tā, jums ir jāpazīst tā Persona!

123 Un tu nevari apmierināt to, pievienojoties draudzei. Tev ir jāatrod tā Persona, pats Dievs, kas ir Vārds, un Viņa Sevis skaidrojums šodien, tie apsolījumi, ko Viņš ir devis šodien. Tie cilvēki, kas Viņam bija paredzēti šim laikam, “draudze bez traipa vai krunkas”, tas nenozīmē kādu konfesiju; tas nozīmē tās personas, tos individuus bez traipa vai krunkas. “Divi būs gultā, vienu Es paņemšu un vienu atstāšu; divi būs laukā, vienu Es paņemšu, bet otru atstāšu.” Bet, kad Dievs, šīs svētās slāpes būt tādām kā Viņš, un tad tu redzi, ka Viņa Vārds ir tevī, apliecinādams Sevi, ka tu esi Dieva kalps... Lai ko arī Dievs teiktu, tu vienkārši pilnībā tam pakļaujies, tad tu esi pareizajā procesā, lai remdētu tās svētās slāpes, kas ir tevī.

124 Ak, protams, cilvēki par tevi smiesies un teiks: “Tu esi zaudējis prātu. Tu esi sajucis prātā.” Bet atcerieties, no kāda avota viņi dzer, saprotiet. Paskatieties, kur viņi atrodas. Vai jūs varat iztēloties lielu artēzisko aku, no kuras augšup šļācas labs ūdens, bet kāds atrodas tur lejā pie kādas no tām bedrēm, kur peld beigti kurkuļi un ticības mācības, un viss pārējais, un dzer no turienes, bet skatās augšup un uzjautrinās par tevi? Ak! Nu, viņš nezina, viņš nezina, pie kādas...kādas slāpju remdinošas straumes tu dzīvo. Pilnīgi pareizi.

125 Mums ir dzīvs Dievs. Ne tāds, kas nomira pirms deviņpadsmit gadsimtiem un palika kapā, bet gan Tāds, kas augšāmcēlās. Vēstulē Ebrejiem 13:8 ir teikts: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Tas pats Svētais Gars, kas nonāca Vasarsvētku dienā, ir tas pats Svētais Gars, kas ir šeit tagad. Viņš ir tā apmierinošā daļa, jo Viņš ir Vārds. Tā tas ir. Svētais Gars uzrakstīja Vārdu, Viņš izskaidro Vārdu. Bībelē ir teikts, 2. Pētera vēstulē, ka Svētais Gars uzrakstīja Bībeli: “Vīri senos laikos, Svētā Gara vadīti, uzrakstīja Bībeli.”

126 Lūk, tu nevari to izdarīt, tu nevari apmierināt šīs svētās slāpes ar kaut ko citu, kā vien ar pašu Dievu, kas dzīvo tevī kā Svētā Gara persona. Izglītība, kultūra, pievienošanās draudzēm, ticības mācību izklāstīšana, iešana uz...piederēšana kādai sadraudzībai; tas viss ir ļoti labi, bet tas absolūti neapturēs to svēto klusumu...tas ir, tās svētās slāpes, tas neapklusinās tās svētās slāpes.

127 Kādu vakaru es klausījos Billiju Grehemu, to vareno evaņģēlistu. Un es jums saku, ka tagad es lūdzos par viņu vairāk nekā jebkad agrāk. Es redzēju, kā viņš patiešām norāja viņus par to, ko viņi dara. Viņš sacīja: "Tā garīdznieku grupa iet pa ceļu ar tām apliktajām apkaklītēm!" Dodas uz turieni, kur viņiem vispār nevajadzētu iet, bāž kaut kur savus degunus. Bet viņi gāja pa to ceļu, plaukšķinādami plaukstas un rībinādami ar kājām. [Brālis Branhams sasiit plaukstas–Tulk.] Nu, viņi izskatījās kā "nesvēti sektanti". Lūk, saprotiet, bet viņiem bija kaut kas, kam viņi...viņi ticēja. Viņiem bija kaut kas, kas saviļņo dvēseli. Viņiem bija kaut kas, par ko viņi bija sajūsmināti. Kaut kāda sieviete aizgāja un kaut kur iebāza savu galvu, un viņi domāja, ka viņa ir mocekle, bet viņai vispār nevajadzēja būt tajā... Lūk, mēs redzam, ka šiem cilvēkiem [Brālis Branhams sasiit plaukstas] bija kaut kas tāds, kas lika viņiem plaukšķināt plaukstas. Viņi bija laimīgi. Viņi kaut ko darīja.

128 Nu, ja tu vari darīt to kāda principa dēļ, kas, tavuprāt, ir pareizs; bet tad stāvi draudzē, un kāds sasiit plaukstas vai parībina kājas, un diakoni izvedīs viņu ārā pa durvīm. Saprotiet, viņi ir novirzījuši savus ļaudis uz ticības mācības un konfesijas netīro kanalizācijas bedri tā vietā, lai barotu viņus ar svētīgo, svēto Dieva Vārdu, kuru dāvā Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēks.

129 Redziet, viņi mēģina...viņi remdē savas slāpes, sakot: "Es esmu doktors *tāds un tāds*," vai pabeidz kādu semināru vai kādu skolu. Bet tas nenozīmē pilnīgi neko, neko. Bet, saprotiet, viņi cenšas sevi apmierināt, saka: "Tagad Dievs mani atzīs, jo es esmu Viņa mācītājs. Dievs mani atzīs, jo es esmu svētais tēvs *tāds un tāds* vai bīskaps *tāds un tāds*," vai kaut kas tamlīdzīgs. Viņi cenšas šādi remdēt savas slāpes, bet tas nav iespējams. "Man ir Ph.D., LL.D. grāds. Man ir bakalaura grāds. Man ir tas." Tas ir labi. Bet, manuprāt, tas nozīmē tikai to, ka tu esi par tieši tādu gabalu attālinājies no Dieva. Tā tas ir. Aizvien tālāk un tālāk no Dieva!

130 Jūs iepazīstat Dievu tikai caur piedzīvoto. Jūs nevarat ielikt To sevī ar izglītību. Tas tevī piedzimst! Tas ir kaut kas, ko tev dod Dievs. Izglītībai ar to nav nekāda sakara. Viens no varenākajiem vīriem Bībelē pat nespēja uzrakstīt savu vārdu, svētais Pēteris. Pilnīgi pareizi, viņš un Jānis, Bībele saka: "Viņi abi bija nezinoši un neizglītoti." Taču Jēzum labpatika iedot viņam valstības atslēgas, jo viņam slāpa pēc Dieva. Āmen. Slāpes pēc Dieva, pēc sadraudzības. Tieši tā. Ak vai!

131 Es aizdomājos par Jesaju, par to jauno cilvēku, ak, brīnišķīgu jaunekli; viendien viņš atradās tur templī.

132 Tas lielais ķēniņš... Un viņš pievērsa viņam savu skatienu un domāja, ka viņš ir viens no diženākajiem cilvēkiem. Un viņš tiešām bija liels vīrs. Viņš uzauga ar lieliskiem vecākiem, ar labu māti un tēti. Un, kad viņš sāka, viņa politika bija tīra, un viņš visu darīja pareizi attiecībā pret Dievu. Un Jesaja skatījās uz viņu un domāja, ka viņš ir varens cilvēks, ņēma viņu par piemēru. Taču nekad neņemiet nekādu cilvēku, izņemot cilvēku Kristu Jēzu, sev par piemēru. Ikviens cilvēks cietīs neveiksmi. Pēc kāda laiciņa viņš nonāca līdz tam, ka viņš bija...viņš bija ķēniņš, bet viņš mēģināja ieņemt priesteru vietu un iegāja templī, un viņš tika satriekts ar spitālību.

133 Tad Jesaja ļoti satraucās, tāpēc viņš devās uz templi, un viņš sāka lūgt, viņš nolēma aiziet un nedaudz palūgt. Un, lūk, paskatieties, tas vīrs bija pravietis; un tur templī, būdams jauns cilvēks, viņš viendien brēca uz Dievu, un viņa priekšā parādījās vīzija. Un, kad tas notika, viņš ieraudzīja eņģelus, ķerubus, kas ar saviem...ar saviem spārniem apsedza savas sejas un savas kājas, un ar diviem spārniem tie lidoja. Un tie virzījās turp un atpakaļ, augšup un lejup pa templi, saukdami: "Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs Visvarenais."

134 Un Jesaja, tās lielās slāpes, kas viņam bija bijušas... Viņš...viņš, iespējams, bija izskolots. Viņam varbūt bija laba izglītība. Viņam bija brīnišķīgs priekšstats par to, kādam ir jābūt Dievam. Viņš bija dzirdējis priesterus. Viņš bija bijis templī. Viņš bija audzināts par ticīgu cilvēku, bet, redziet, viņš vēl nekad nebija saticies ar to aci pret aci. Saprotat? Viņam bija vēlme darīt pareizi.

Viņš gribēja būt pareizs, bet viņš skatījās tikai no izglītības puses. Viņš skatījās uz to tikai no teoloģiskās puses.

135 Bet, kad viņš todien atnāca uz templi un ieraudzīja tos ķerubus, kas šurpu turpu vicināja tos spārnus, un saprata, ka šie eņģeļi kalpo Dieva priekšā (un tie eņģeļi pat nezināja, kas ir grēks, bet, lai stāvētu Dieva klātbūtnē, viņiem bija jāaizsedz savas svētās sejas, lai stāvētu Dieva klātbūtnē), tad tas pravietis iesaucās: “Bēdas man, jo es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām. Visa mana teoloģija, teoloģija un pārējais, ko es esmu iemācījies, viss mans brīnišķīgais priekšstats, kas man bija par Dievu, tagad es stāvu aci pret aci ar to.” Viņš sacīja: “Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām, un es dzīvoju starp cilvēkiem ar nešķīstām lūpām.” Visas viņu mācīšanas par likumiem un citām lietām, ko viņi darīja, nekad nebija sasniegušas to, ka viņš būtu nonācis Dieva klātbūtnē un redzējis Dievu ar savām acīm; un Viņa tērpa apakšmalu, kad Viņš sēdēja tur augstumā, Debesīs. Un tur nu viņš bija, aci pret aci ar realitāti. Un viņš iesaucās: “Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām, un es dzīvoju starp nešķīstiem ļaudīm.”

136 Un tieši tad ķerubs paņēma stangas un degošo ogli no altāra un pieskārs tām nešķīstajām lūpām. Un pārvērta viņu no glēvuļa jeb no izglītota cilvēka, skolotāja par pravieti, caur kuru varēja runāt Dieva Vārds. Protams, kad viņš atradās Dieva klātbūtnē, tas bija kas citādāks. Tās slāpes, kas viņam bija bijušas, nonāca līdz tam, ka viņš tika piepildīts ar to.

137 Un atļauj man pateikt tev, draugs, man ir vienalga, cik daudz draudzēm tu pievienojies, cik daudzus nosaukumus tu sev piedēvē, pa kādu ceļu tu ej un vai tu esi aplacīts, kristīts vai kā citādi; kamēr tu nesastapsi šo Personu, Jēzu Kristu! Tas...tas ir tas vienīgais, kas patiešām apmierinās.

138 Emocijas to neizdarīs; jūs varat lēkāt apkārt un skaļi gaviļēt, cik vien vēlaties, vai arī skraidīt šurpu turpu pa grīdu, un jūs varat runāt mēlēs, cik vien vēlaties. Un šīs lietas ir svētas un labas. Es nesaku...es nesaku neko pret to. Bet, kamēr tu nesastapsi to Personu, to apmierinošo daļu, to kaut ko, kas pārņem katru tava ķermeņa šķiedru; nevis caur emocijām, bet caur apmierinātību!

139 Reiz es ieraudzīju kādu izkārtņi, kas teica: “Ja tev slāpst, saki 'Parfē'.” Kad es biju zēns, bija dzēriens, kas saucās “Parfē”. Es atceros, kā es gāju pa ceļu, ak, pēc maksķerēšanas, es biju sēdējis pie tā dīķa, pie veca, sasmakuša ūdens. Un es biju teju vai līdz nāvei izsalcis, un es ieraudzīju uzrakstu, kas teica: “Ja tev slāpst, vienkārši saki ‘Parfē’.” Un es sāku teikt: “Parfē, Parfē.” Slāpes kļuva arvien stiprākas un stiprākas. Un es, es... Redziet, pēc brītiņa man pat siekalu vairs nebija, es biju tik ļoti izslāpis.

140 Nu, saprotiet, tas nedarbosies. Nekas to neapmierinās. Nav svarīgi, tu vari dzert kolas, tu vari dzert visu, ko vien vēlies, to saldināto gāzēto ūdeni un tā tālāk, nekas neapmierinās tās slāpes tā, kā tīrs, vēss, auksts avota ūdens. Tas remdēs tās slāpes. Visas tās pārējās lietas ir aizvietotāji.

141 Un kāpēc mums būtu jāpieņem kāds aizvietotājs, ja ir īsta Svētā Gara kristība, kas apmierina katru cilvēka dvēseles šķiedru un ilgošanos? Tad stāvi taisni nāves priekšā, kā teica lielais apustulis Pāvils: “Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Un, kaps, kur ir tava uzvara? Bet pateicība Dievam, kas dod mums uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu!” Tā ir tā pieredze, brāli, kas apmierina šo svēto klusumu, kas...tas ir, tās svētās slāpes, kas ir tevī. Tas apmierina to. Un nekas cits tev ar to nav jādara. Jā, tas attīra tās lūpas.

142 Un ir arī cilvēki, kas vienkārši dzīvo, vadoties no emocijām, no... Daži cilvēki saka: “Nu, mums ir daudz kā tāda mūsu pentakostu kustībā.” Un viņi atnāks, kas ir ļoti labi, viņi plaušķinās ar rokām un spēlēs mūziku. [Brālis Branhams sasiit plaukstas–Tulk.] Mūzika apstājas, “kušš-kušš”, it kā uz viņiem būtu izliets spainis ar ūdeni, saprotiet. Lūk, mēs...mēs darām to, mums izveidojas ieradums to darīt. Mums ir, mēs...mēs... Tas vienkārši ir kļuvis par vienu no mūsu paradumiem.

143 Atļaujiet man jums kaut ko pateikt. Kad jūs pielūdzat Dievu Garā un Patiesībā, kad jūs sākat darīt to kā *ieradumu*, jo jūs domājat, ka jums *vajadzētu* to darīt; jo jūs domājat, ka, ja tu negaviļēsi, nelēkāsi apkārt vai nedancosi, skanot mūzikai, tavs tuvākais domās, ka tu esi atkritējs; jūs dzerat no sastāvējuša strauta. Pareizi!

144 Kamēr tas nepiepildīs katru šķiedru, kamēr tevī neburbuļos pats Svētais Gars; man nerūp,

vai skan mūzika, vai viņi spēlē “Tuvāk pie Tevis, Dievs”, lai kas tas arī nebūtu, Svētais Gars joprojām zvana godības zvanus tavā sirdī. Tas dod apmierinājumu. Tā ir Dieva apmierinošā daļa. Jebkas mazāks par to, ar tevi ir cauri.

145 Varbūt tu runā cilvēku un eņģeļu mēlēs, varbūt tu izdali visu savu mantu, lai pabarotu nabagus; varbūt tu pravieto, un varbūt tev ir zināšanas, tu saproti visus noslēpumus un visu pārējo, bet tu joprojām esi nekas (1. Korintiešiem 13. nodaļa), kamēr tas *kaut kas* apmierinošais, kas vienīgais var remdēt tās slāpes...

146 “Mana dvēsele slāpst pēc dzīvā Dieva, kā briedis ilgojas pēc ūdens strauta. Ja es to neatradīšu, es aiziešu bojā.” Kad jūs sākat alkt pēc Dieva šādi, kaut kas notiks. Svētais Gars noteikti aizvedīs tevi pie šiem lielajiem Dieva avotiem. Tieši tā.

147 Un tā, pielūgt Garā, tā ir laba lieta. Tā ir taisnība. Bet reizēm jums ir Gars bez patiesības. Jāņa Evaņģēlija 4. nodaļā ir teikts: “Mēs pielūdzam Dievu, Garu un Patiesību.” Un Jēzus ir tā patiesība. Pilnīgi pareizi. Un Viņš ir Vārds.

148 Sātans ir piesārņojis katru strautu, ko Dievs ir devis jūsu apmierinājumam, fiziski runājot. Viņš ir iemetis indes devu katrā, pie kura ir varējis tikt. Tā tas ir. Viņš pārņēma to lielo draudzes straumi.

149 Tas...tas bija Dieva ceļš. Jēzus sacīja: “Uz šīs klints Es celšu Savu draudzi, un elles vārti to neuzvarēs.”

150 Un tā, par šo jautājumu ir dažādi argumenti. Romas katoļi saka: “Viņš uzcēla to uz Pētera.” Saprotiet, un, ja tā ir taisnība, tad Pēteris pēc pāris dienām atkrita. Tātad tas tā nav. Tā noteikti netika uzcelta uz Pētera, “*Petra*” – mazs akmentiņš. Bet tad protestanti saka, ka: “Viņš uzcēla to uz Sevis, uz Jēzus Kristus.” Nevis tāpēc, lai atšķirtos, bet es viņiem nepiekrītu. Viņš nav uzcēlis to ne uz viena, ne uz otra.

151 Viņš uzcēla to uz atklāsmes par to, kas Viņš ir. Viņš teica: “Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, miesa un asinis tev to nav atklājušas, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs, ir tev to atklājis.” Nevis caur zināšanām! Tu neiemācījies to no grāmatām. Tu neiemācījies to, pievienojoties kādai draudzei. Tu neiemācījies to, skaļi gaviļējot. Tu... Bet pats Svētais Gars ir devis tev Jēzus Kristus Personu, tātad: “Uz šīs klints Es celšu Savu draudzi, un elles vārti nespēs to uzvarēt.” Šīs svētās slāpes ir apmierinātas Jēzus Kristus Personā. Te nu tas ir. Tas ir tas, ko mēs gribam sameklēt, remdēt šīs slāpes ar to. Labi, mēs redzam, ka mums vajag...

152 Zināšanas? Ak vai! Zināšanas ir varena lieta, mēs tās uzkrājam, un šodien mēs esam pilni ar tām. Bet redziet, zināšanas...kā es nesen sacīju, runājot par zināšanu tēmu. Tur ārpusē stāvēja kāds vīrs, runāja ar manu draugu, kurš tur stāvēja, un teica: “Ja jau cilvēks netic izglītībai, tad kāpēc viņš lasa Bībeli?” Viņi...

153 Es nodomāju: “Nu, ja viņi nesaprata, ko saka Kungs Jēzus, tad kā viņi sapratīs tādu nevēģu kā es, to, ko es saku?” Viņi nevarēja saprast pat Viņu, kaut arī Viņš runāja tik skaidri.

154 Viendien Viņš tur sacīja: “Ja jūs neēdīsiet Cilvēka Dēla ķermeni, asinis, nedziersiet asinis un neēdīsiet Cilvēka Dēla ķermeni, jums nav dzīvības sevī.” Viņš to nepaskaidroja. Viņš devās tālāk. Tā tas ir. Saprotat?

155 “Nu,” viņi sacīja, “tas Cilvēks ir kanibāls. Mēs gribam, lai Viņš... Ēst Viņa ķermeni, dzert Viņa asinis. Viņš ir vampīrs. Saprotiet, Viņš grib, lai mēs kļūstam par vampīriem.” Vai redzat šos intelektuāļus?!

156 Bet Viņš teica: “Manas avis dzird Manu balsi.” Saprotiet, tas nonāks pie izredzētajiem, kurus Dievs ir izredzējis caur paredzējumu. “Un tie, kurus Tēvs... Neviens nevar nākt pie Manis, ja Tēvs viņu nepievilks. Un visi, kurus Tēvs Man ir devis, viņi atnāks, viņi sapratīs to.”

157 Tie mācekļi nevarēja to saprast, bet viņi tam ticēja. Saprotat? Tā tas ir. Ja jūs Tam ticat! Es nesaprotu daudzas lietas. Bet es vienalga ticu tam, saprotiet, jo Dievs teica, ka tā tas ir.

158 Zināšanas. Ziniet, sātana evaņģēlijs ir zināšanas. Vai jūs to zinājāt? Viņš sludināja to Ēdenes

dārzā Ievai, un viņa tika pievilta ar viņa zināšanu evaņģēliju. Lūk, un ir samaitājis ar to visu cilvēci. Pilnīgi pareizi. Viņi paņēma izglītības programmas un ieviesa tās draudzē. Ar viņiem viss ir labi *tur ārā*, bet ne Dieva Vārdā. It nemaz. Jūs neiepazīstat Dievu caur izglītību. Jūs neiepazīstat Dievu caur zināšanām kā...mācoties matemātiku un sarežģītu vārdu izrunu.

159 Pāvils, viņš bija gudrs cilvēks. Bet, kad viņš atnāca pie Kristus un saņēma Svēto Garu, viņš devās pie korintiešiem un teica: "Es nekad nenāku pie jums ar pārliecinošiem cilvēciskas gudrības vārdiem," lai gan viņš būtu varējis to izdarīt. Sacīja: "Es nāku pie jums Svētā Gara spēkā un izpausmēs, lai jūsu ticība balstītos Dievā, nevis kāda cilvēka gudrībā."

160 Lūk, reizēm mēs uztaisām draudzes programmas, viņi arī pieprasa, lai viņu mācītājs... Draudze dodas balsot par mācītāju, viņi saka: "Nu, šis mācītājs, lūk, viņam ir divi koledžas grādi. Četrus gadus viņš studēja psiholoģiju. Viņš ieguva *to, šito* un vēl *to*." Un viņi balsos par šādu cilvēku (kāpēc?), nevis par kādu mācītāju, kurš tic, ka Dieva Vārds ir iedvesmots un ir Dievs, un sludinās Vārdu neatkarīgi no tā, ko par to domā cilvēki.

161 Dievs sacīja Ecēhiēlam, jūs zināt, sacīja: "Sludini to, vienalga, vai viņi tic tam vai netic. Tik un tā sludini to." Saprotat? Pareizi. Nav svarīgi, vai viņi to pieņem, vai nē. Viņi nepieņēma Jēzu. Bet Viņš tik un tā turpināja sludināt to. Saprotat?

162 Īsta mācītāja vietā, kurš patiešām sludinās Vārdu un ticēs Dievam, viņi...viņi cenšas ieviest intelektu, cilvēku, kuram ir vislabākā izglītība; cilvēku, kurš stāvēs aiz kanceles un runās ne vairāk kā piecpadsmit minūtes, lai viņi varētu ātri tikt mājās un darīt kaut ko citu, un lai Rikījs varētu iekāpt savā forsētajā autiņā un doties prom, un lai viņi varētu iet uz tvista ballītēm un visu pārējo. Un tas ir, ak, tas...tas ir vienkārši...tas nav nekas cits kā hibrīda izglītības samaitātība. Tā tas ir. Tieši tā tas arī ir. Pareizi. Bet kas tas ir? Tas apmierina viņu garšu, saprotiet, tas apmierina pasaulīgas draudzes locekļa gaumi.

Tas neapmierina svēta cilvēka garšu. Viņš vienmēr pieņems Vārdu!

163 Bet viņi saka: "Ak, nu, lūk, tie cilvēki ir vienkārši nedaudz jukuši. Saprotiet, viņi vienkārši...viņi vienkārši to nesaprot. Viņi...viņi mēģina dzīvot laikā, kas jau ir pagātnē."

164 Vai tas nav dīvaini! Es ierodos šeit, rietumos, un es ieraugu, ka viņi visi cenšas dzīvot aizgājušajās dienās, viņi vienmēr grib tos vecos labos kovboju laikus. Un tu atbrauc uz Kentuki; tas vecais labais kalnu fermeru laiks, viņi grib uzvesties tādā veidā, viņiem ir raidījumi par to. Bet, kad runa ir par vecmodīgo reliģiju, viņi negrib neko to tās.

165 Vecie labie laiki? Es atbraucu uz šejieni rodeo sacensību laikā, es redzēju tur lielu sievieti ar to zaļo draņķi zem acīm un ar īsi apgrieztiem matiem, ar cigareti mutē. Nu, ja viņi būtu redzējuši ko tādu tajos vecajos laikos, viņi nodomātu, ka viņai ir kāda sērga. Viņi...viņi būtu...viņi būtu viņu kaut kur iesprostojuši. Kā būtu, ja tava māte izietu ārā, apģērbusies tā, kā šodien gērbies tu un tava meita, kas būtu noticis? Viņi ieliktu viņu trako namā. Protams, viņa izgāja uz ielas bez svārkkiem. Nu, atcerieties, tas pats ir arī šodien.

166 Cilvēki pūst savā miesā. Ja viņi piedzīvo pusmūžu vecumā no divdesmit līdz divdesmit pieciem gadiem, tad pūst arī viņu smadzeņu šūnas. Viņiem nav... Cilvēki ir kļuvuši tādi, ka viņiem nav pietiekamas sapratnes. Viņi nezina, ko nozīmē pieklājība. Viņi nezina atšķirību starp pareizo un nepareizo. Un, ak, tomēr viņu izglītības programma, ko viņi...

167 Vai jūs zinājāt, ka izglītība (es varu jums to pierādīt) ir no velna? Nevis lasīt un rakstīt, bet es ar to domāju viņu izglītības ieviešanu tavā draudzē.

168 Uz kā balstās komunisms? Uz zinātnes, izglītības, tas ir viņu dievs. Sātans, redziet, tieši ar to viņš iepazīstināja Ievu. Viņi joprojām turas pie tā.

169 Tagad tas ir ienācis mūsu draudzēs, tas ir ienācis pie baptistiem, metodistiem, prezbiteriāņiem, pentakostiem un visiem. Kaut kāda izglītība, intelektuālisms, kaut kāds varenais *tāds un tāds* un kaut kas tamlīdzīgs, tas tikai vēl vairāk attālina viņu no Dieva. Tas ir nepareizi. Tieši tā. Un tā, mēs redzam, ka viņi...ka tas apmierina viņu vēlmes. Kad...kad draudze ievēl kaut ko tādu, tas parāda, kas ir šīs draudzes prātā, kāda ir viņu vēlme, pēc kā viņiem slāpst. Viņi grib pateikt:

“Mūsu mācītājs ir ar plašu redzesloku. Viņš neiebilst pret to, ka mums ir abiem dzimumiem kopēja peldēšanās, un viņš nāk kopā ar mums.”

170 Nesen kāda meitenīte pastāstīja manai Sārai. Viņas mācītājs bija pabijis Āfrikā, un tovakar, kad viņš atgriezās mājās, viņa novilkta savas drēbes, atstādama pāris zeķbikses, un nodejoja viņam vatusi deju, viņu sagaidīdama, jo viņš bija pabijis Āfrikā. Vatusi ir viena cilts no turienes, zini. Paklau, lai tikai kāda no manām meitenēm manā sanāksmē mēģina darīt kaut ko tādu, vatusi!

171 Redziet, tas kaut ko parāda! Un mācītājs sēdēja un skatījās uz vienu no savas draudzes, uz mazu (sešpadsmit vai astoņpadsmit gadus vecu) meiteni, kas ir šādi izgērbusies, un atļauj viņai to darīt, tas parāda, ka viņš pats iznāca no tās kanalizācijas bedres, Dieva vīrs un dara kaut ko tādu. Protams.

172 Tas izklausās kategoriski, bet es saprotu, ka es sludinu arī visai valstij. Bet arī tu to zini, brāli, māsa, atļaujiet man jums pateikt, tā ir patiesība.

173 Maitasputni grib kaut ko beigtu. Tā tas ir. Un tas ir beigts! Pilnīgi pareizi. Tas skaidri parāda, tas vienkārši skaidri parāda, kas ir viņu galva un viņu vadības tornis, kas viņiem to dod, saprotiet, kas ir viņu dvēselē. Viņu dvēsele ilgojas pēc tādām lietām.

174 Viņu dvēsele ilgojas pēc augsti intelektuālas draudzes, kur cilvēki ir ļoti labi gērbti un mācītājs runā piecpadsmit vai divdesmit minūtes. Un, ja viņš runās ilgāk, diakonu padome atceļ viņu no amata. Un viņam nevajadzētu teikt neko par grēku. Viņam nevajadzētu teikt neko par šortu valkāšanu un teikt kaut ko par to, ka cilvēki dara *to*, *šito* vai *to*. Viņš vispār nedrīkst to pieminēt. Ja viņš to darīs, padome viņu izmetīs. Vai redzat, kas tas ir? Tas ir viņu domājoša cilvēka filtrs.

175 Bībelē 1. Jāņa 2:15 ir teikts: “Ja jūs mīlat šīs pasaules sistēmu jeb šīs pasaules lietas, tas ir tāpēc, ka Dieva mīlestība nav jūsos.”

176 Nu, kā tad ar visām tām trokšņainajām izklaidēm, ko viņi šodien dara draudzes vārdā; praktizējot draudzē līnijdejas, blēdīšanās kāršu spēles, bingo, ballītes, pusaudžu rokenrolu, tvistu, visas tās muļķības! Paskatieties uz to Elvisu Presliju, velns kurpēs! Pets Būns, Rikijs Nelsons, vislielākā piedauzība, kāda jebkad ir bijusi šai valstij! Pareizi. Viņi saka: “Ak, viņi ir ļoti reliģiozi, viņi dzied kristīgas dziesmas.” Viņiem nevajadzētu. Draudzei pat nevajadzētu ko tādu atļaut! Daži no tiem puisiem dodas uz turieni, un šovakar viņi ir kādā bārā, dejo un spēlē mūziku, un visu pārējo, bet nākamajā vakarā viņi nāk pie altāra un raud, un vēl nākamajā vakarā viņi jau spēlē mūziku uz platformas. Ak, esi žēlīgs! Cik tālu var netīrība...cik tālu vispār var aiziet netīrība? Tieši tā. Lai no sākuma viņš pierāda, ka viņš ir Dieva vīrs, nevis visas šīs muļķības tikai tāpēc, ka viņš māc trinkšķināt vecu ģitāru vai vēl kaut ko.

177 Pēc savām vēlmēm jūs varat noteikt, kas sēž jūsu sirds tronī. Pēc tā, ko tu mīli, tieši tas to parāda. Jūs, jūs teiksiet: “Nu, es domāju, ka tām lietām nav ne vainas, brāli Branham.” Nu, vienkārši atcerieties, lūk, tavā sirdī, tu zini, kas tur atrodas. Tieši tā. Pēc tā, kas baro tavu dvēseli, pēc kā slāpst tava dvēsele, un tu redzi, ka tas to apmierina; ja tas nav šis Vārds, tad tur kaut kas nav kārtībā, jo Svētais Gars dzīvo tikai no Vārda. Saprotat?

178 Es gribu, lai jūs ieraugāt vēl vienas lielas briesmas, tieši pirms mēs beidzam, ja jūs neesat vainīgi nevienā no tām lietām, ko es pieminēju, un tas ir, briesmas atstāt novārtā slāpes. Saprotat? Jūs sakāt: “Man ir svētas slāpes. Un es neesmu vainīgs, brāli Branham, ka vienkārši eju un pievienojos draudzei un visu ko tādu.” Bet, saprotiet, būt nevērīgam pret slāpēm... Ja jūs ignorējat slāpes pēc ūdens vai ēdiena, jūs nomirsiet. Un, ja tu esi nevērīgs pret tām slāpēm pēc Dieva, kas ir tevī, tu nomirsi garīgi.

179 Jūs saucat pēc atmodām, jūs gaidāt, kad jūsu draudzē sāksies atmoda. Nu, tā nav...tā nav atmoda tev. Tai atmodai būtu jā sākas tieši tevī pašā, kad tu sāc slāpt pēc Dieva. Varbūt nebūs neviena cita draudzes locekļa, kas vēlētos atmodu. Ja tā izlaužas tevī, tā izlauzīsies arī citās vietās. Saprotat? Bet, saprotiet, jūs ignorējat tās slāpes.

180 Ja tu atstāsi novārtā govus izslaukšanu, kad govus ir...tesmenis ir pilns ar pienu un...ja tu atstāsi govī tādā stāvoklī, viņai pazudīs piens. Pilnīgi pareizi. Ja tu būsi nevērīgs pret ūdens dzeršanu,

teiksi: “Es vienkārši vairs nedzeršu,” tu nomirsi. Ja tu aizmirsīsi ēdiena ēšanu, tu nomirsi.

181 Tāpat, ja tu aizmirsīsi dot Svētajam Garam Dieva Vārdu, tu nomirsi.

182 Jūs, kristieši, jūs, baptisti, metodisti, prezbiteriāņi, pentakosti, Dieva asamblejas, vieninieki, divvienīgie, trīsvienīgie, lai kas jūs būtu, saprotiet; tam nav nozīmes, man tas neko nenozīmē, un es domāju, ka tāpat ir arī Dievam. Saprotiet, tu esi indivīds, atsevišķa vienība. Tu nekad nenonāksi debesīs kā draudze vai kā konfesija. Tu dosies uz debesīm kā viena atsevišķa persona, tas ir starp tevi un Dievu. Tas arī viss. Nav svarīgi, kādai draudzei tu piederi.

183 Un, ja jūs atstāsiet novārtā Bībeles lasīšanu un ticēšanu Bībelei, lai Svētais Gars no tā barotos, jūs mirsiet. Jēzus teica svētā Jāņa 4:3, tajā Rakstu vietā, kas bija tieši... Jēzus teica, ka: “Cilvēks nedzīvos no maizes vien, bet no katra Vārda”, nevis tikai kādas daļas no tā.

184 Mēs paņemam mazliet, lūk, *šeit*. Es saucu to par “Bībeles autostopistu”. Viņi saka: “Nu, es ticu *šim*, bet tagad dosimies uz *šejienu*, ziniet.” Saprotat?

185 Tev ir jāpieņem tas Vārds pēc Vārda. Jēzus teica: “Cilvēks dzīvos no katra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Vai jūs to zinājāt?

186 Un jūs zināt, mēs esam padarījuši...mēs esam padarījuši šo laiku, kurā mēs dzīvojam, mēs...mēs esam padarījuši šo laiku par reliģisku izkropļojumu.

187 Nesen mana meita pasauca mani un sacīja man: “Tēti,” otrā mājas galā, viņa teica: “atnāc šurp, mēs skatīsimies reliģisku raidījumu.” Tā bija dziedāšana, draudzes dziesmu dziedāšana, un tur bija kāds Rikijs, kas tur to lasīja. Un, ja es kādreiz esmu redzējis kaut ko zaimojošu, tad tas bija tas! Tie puīši tur augšā un cilvēki, tas izskatījās vairāk kā naktskluba uzvedums. Tika attēlota it kā indiāņu cilts, un viņi trakoja un...un lēkāja, un grūstīja viens otru.

188 Kur ir pazudis tas patiesums, kur ir tās vecmodīgās draudzes dziesmas, kuras mēs reiz dziedājām un priecājāmies Dieva Garā, un asaras ritēja pa mūsu vaigiem? Bet tagad mēs cenšamies tik ilgi aizturēt elpu, ka vairs nespējam paelpot, un mūsu sejas kļūst zilas, cenšoties parādīt, kādi mēs esam dziedātāji. Saprotiet, mēs esam nokopējuši to no Holivudas un visām tām programmām, kurās mēs redzam šo intelektuālo baznīcas dziesmu dziedāšanu un balss trenēšanu. Man patīk dzirdēt labu dziedāšanu; man patīk dzirdēt labu, vecmodīgu, dziļi izjustu pentakostu dziedāšanu. Bet man noteikti nepatīk klausīties to čīkstēšanu, ko viņi šodien sauc par dziedāšanu. Tā tas ir. Un es domāju, ka tas ir vienkārši mulķīgi. Tas ir izkropļojums. Pareizi.

189 Man patīk redzēt vīrieti, kas ir vīrietis. Man riebjas redzēt tādu, kas tur staigā savas sievas apakšveļā un ar šķēlumu sānos; un te priekšā karājas matu rullītis un divas ietonētu matu cirtas kā ponijam, apgrieztas priekšā. To, es...es nevarētu nosaukt to par vīrieti. Viņš nezina, kurai cilvēces daļai viņš pieder. Saprotat? Tā tas ir. Tu redzi sievieti, paskatieties, tā sieviete cenšas nogriezt savus...uztaisīt savus matus kā vīrietim, bet vīrietis cenšas uztaisīt savus matus, frizūru, kā sievietei. Vīrietis valkā savas sievas apakšveļu; viņa valkā viņa kombinezonu. Saprotiet, vienkārši izkropļojums, viss ir otrādi.

190 Un tā pati lieta ir ar šo valsti, ar cilvēkiem, ar draudzēm, ar visu. Ak, Dievs! Kad tas viss beigsies? Kunga Jēzus Kristus atnākšanā, lūk, kad tas beigsies.

191 Tāpēc, ja jūs atstājat novārtā Svētā Gara pabarošanu ar Dieva Vārdu...! Jēzus sacīja: “Katrs Vārds būs no Svētā Gara.” Un paklausieties, lūk, ja tu mēģināsi iebarot Tam kaut ko nepareizu, ja tevī ir īstens Svētais Gars, tas atpazīs atšķirību. Un tā, atcerieties, Dieva Vārds ir tas, no kā pārtiek Svētais Gars. Viņš nepārtiek no entuziasma. Viņš nepārtiek no izglītības. Viņš nepārtiek no baznīcas apmeklēšanas. Viņš nepārtiek no teoloģijas. Ir liela atšķirība starp kaut ko iedvesmotu un teoloģisku viedokli par to.

192 Visi tie teologi Jēzus laikā, ak, viņiem viss bija izklāstīts vārdu pa vārdam, lappusi pēc lappuses, ka Mesijam bija jānāk *šādā* veidā! Tieši tā tas bija. Bet viņi visi palaida to garām. Jūs zināt, ko Jēzus teica, kad Viņš atnāca, teica: “Jūs esat no sava tēva, velna, un jūs darīsiet viņa darbus.”

193 Viņiem nebija atklāts, kas ir īstenais Vārds. Saprotiet, viņi palaida garām tās pagrieziena vietas, tāpat kā viņi palaiž to garām šodien. “Ja tu piederēsi *tiem* un piederēsi pie *šiem*, tad ar tevi viss būs labi.” Neticiet tam. Tev ir jāpieder Kristum. Un, ja tevī ir kaut kas, kas ir izsalcis pēc Kristus...

194 Vienkārši atcerieties, kad tu biji sava tēva gurnos, tad tu biji kopā ar viņu. Bet toreiz tavš tēvs tevi nepazīna, un tu nepazīni savu tēvu. Un tev vajadzēja atnākt un piedzimt. Dievs uztaisīja ceļu caur tavu māti, kas bija augsne, un tad tas atnāca. Un tad tu kļuvi par vīrieti vai sievieti, lai kas tu būtu, tad tu atpazīni savu tēvu, un tavš tēvs varēja būt sadraudzībā ar tevi.

195 Un tā, atcerieties, ja tev ir mūžīgā dzīvība, tava dzīve bija Dievā jau sākumā. Un dzīvība...Dievs ir Vārds. Un tad, kad Vārds kļuva miesa Jēzū Kristū, Dievam nonākot, lai mājotu Savā ķermenī, Viņš pats kļuva par Dieva Dēlu. Kad Dievs nonāca, lai dzīvotu tajā, tu biji Viņā, kad Viņš tika sists krustā. Un tu tiki sists krustā kopā ar Viņu, un tu nomiri kopā ar Viņu Golgātā. Tu tiki apglabāts kopā ar Viņu uz tā kalna. Un tu uzcēlies kopā ar Viņu Lieldienu rītā. Un tagad jūs kopā ar Viņu sēžat debesīs, Viņā, un tagad tev ir sadraudzība ar Viņu. Saprotat?

196 Pats Dievs kļuva par vienu no mums. “Neviens cilvēks nekad nav redzējis Tēvu, bet vienpiedzimušais no Dēla...Tēva ir Viņu parādījis.” Tas ir, Dievs kļuva par cilvēku, lai varētu būt sadraudzībā ar tevi kā cilvēks. Saprotat? Un tagad tu...tu esi miesa, un Viņš ir miesa. Dievs ir kļuvis miesa mūsu vidū Sava Dēla, Jēzus Kristus, personā. Un Viņā bija Dievs. Viņš bija Dievs, nekas mazāks par Dievu. Viņš bija Dievs. “Dievs izpausts Dēlā, Jēzū Kristū,” kas padarīja Viņu par *Imanuēlu*, kā par Viņu bija teicis pravietis.

197 Un tā, redziet, tad tev vajadzēja būt...pirms vēl bija izveidota pasaule, tavš vārds bija ierakstīts Jēra dzīvības grāmatā. Un ko tad jūs varat ēst? Svētais Gars dzīvo no Dieva Vārda. Un, lūk, Bībelē, Atklāsmes 22:19 ir teikts: “Kas atņems kaut vienu vārdu no tā vai pievienos tam kaut vienu vārdu, tam tiks atņemta viņa daļa no dzīvības grāmatas.” Vai redzat, cik tas ir dziļi? Jūs nevarat...Svētais Gars nedzīvos no šīs pasaules lietām.

198 Kā balodis un vārna. Vārna ir liels liekulis. Vārna, tas tips var atlidot šurp un visu dienu ēst kviešus; un pēc tam aizlidot uz turieni un nolaisties uz veca, beigta sprāgoņa, un ēst arī to. Viņa var sēdēt uz lauka un ēst kviešus kopā ar balodi, bet pēc tam aizlidot un paēst beigtu sprāgoņu.

199 Bet balodis var visu dienu ēst kviešus, bet viņš nevar ēst beigtu sprāgoņu, jo tas ir balodis. Un balodim nav žults. Viens kumoss no tā beigtā sprāgoņa, un tas balodis nomirs. Saprotiet, viņam nav žults. Un tieši tā tas ir, nekāda rūgtuma.

200 Tieši tā tas ir ar īstu, neviltotu kristieti. Viņi negrib šīs pasaules lietas. Viņi ēd tikai Dieva Vārdu un tikai to; to, kas ir tīrs, domājoša cilvēka filtrs. Saprotiet, tas iziet cauri tam un tikai tam. Šīs pasaules mirušās lietas, tās viņiem ir smirdīgas.

201 Paskaties uz to veco vārnu pirmsplūdu iznīcības dienās, kas lidoja no ķermeņa uz ķermeni, ēdot tos vecos mirušos līkus, tā neatgriezās atpakaļ šķirstā. Bet balodis nespēja atrast vietu, kur viņš varētu nolaisties, saprotiet, tas atgriezās šķirstā, kur tam tika doti graudi. Tieši tā darām mēs, mēs dzīvojam no Dieva Vārda.

202 42. psalms. Dāvids šo Psalmu, 42. psalmu, droši vien rakstīja, kad viņš bija kļuvis par bēgli, kad viņš teica: “Mana dvēsele slāpst pēc Tevis, kā briedis brēc pēc ūdens strauta.” Redziet, viņš brēca. Dāvids bija bēglis. Viņš bija... Uz viņa bija izlieta svaidāmā eļļa, viņš zināja, ka viņš kļūs par ķēniņu. Tas pravietis bija svaidījis viņu par ķēniņu. Lūk, ievērojiet, un te nu viņš bija, viņam bija neliels kareivju pulciņš, kas sastāvēja no pagāniem un tā tālāk, atradās kalna virsotnē. Viņa mīlotā pilsēta viņu grēku dēļ bija filistiešu ielenkta no visām pusēm. Un Dāvids tajā karstajā dienā, droši vien tieši tad viņš uzrakstīja šo Psalmu: “Kā briedis brēc pēc ūdens strauta.”

203 Paskatieties uz Dāvidu tajā stāvoklī. Viņš paskatījās uz leju, viņš paskatījās uz savu mīloto pilsētu. Un viņš atcerējās, ka tad, kad viņš bija mazs zēns, viņš tur mēdza vest aitas pie kādas ūdenstilpnes. Tā bija vieta, kur bija daudz, daudz ūdens un arī maizes, tur lejā. Faktiski *Bētleme* nozīmē “Dieva maizes nams”. Un tad Dāvids atcerējās, kā viņš tur staigāja un dzēra šo svaigo, vēso

ūdeni, bet tagad viņš gulēja šeit augšā, bēglis, prom no savas tautas. Viņam nebija, kur iet, un viņa dvēsele droši vien brēca pēc šī svaigā, vēsā ūdens.

204 Viņam tur bija daži kalpi, ak, kuriem pat viņa mazākā vēlēšanās bija pavēle. Un viņi, trīs no viņiem izlauzās cauri tām filistiešu rindām; 25 kilometrus, 11 kilometrus vai cik nu tur tas bija, turp un atpakaļ, izcirdami sev ceļu, un atnesa viņam padzerties to ūdeni. Bet dvēselei slāpst...

205 Viņa ķermenis, viņš bija tur augšā, droši vien bija spiests dzert no visa kā, kas bija pa rokai, no vecām kazādām un pārējā, kur tajā karstajā dienā atradās vecs, sakarsis ūdens. Viņš nodomāja: “Ja vien es varētu noliekties un remdēt tās slāpes, kas man ir! Ja vien es varētu nokāpt tur lejā Bētleme, nogulties pie tā avota un dzert!”

206 Un, kad viņi devās lejup un dabūja to ūdeni, un atnesa to, viņa dvēseles slāpes bija tik pārākas, nevis pēc Bētleme, bet pēc Jeruzāleme, viņa dvēselei. Tāpēc viņš upurēja to ūdeni, sacīdams: “Es to pat nedzeršu.” Viņš izlēja to uz zemes. Redziet, viņa dvēselei vairāk slāpa pēc Dieva, nevis apmierināt to remdēšanu ar svaigu...viņa ķermeņa slāpes ar svaigu, vēsu ūdeni. Viņš izlēja to uz zemes.

207 Saprotiet, Dieva nams, dvēseli atvērinošais Jeruzāleme ūdens, kas ir no augšas! Jēzus Jāņa 6:33 saka: “Es esmu tā dzīvības maize. Es esmu tā dzīvības maize.” *Betlēme*, “Dieva nams”, mūsu draudze, Dieva zemes draudze, tā draudze, kas ir šeit uz zemes. Mums patīk iet uz draudzi šeit uz zemes, bet vēl lielāka ir Jeruzāleme, kas ir no augšienes, kas ir Dievs. Augšējā Jeruzāleme, kas ir Dievs! Lielākas ir tās dvēseles slāpes būt tur kopā ar Viņu, nekā vienkārši būt apmierinātam ar pievienošanos kādai draudzei. Saprotiet, pievienošanās kādai draudzei neapmierina tās slāpes. Dāvids šeit to pierādīja, to ūdeni, kas nāk pa tiešo no Dieva nama, saprotiet, viņš izlēja to uz zemes; lai iegūtu labvēlību, lai saņemtu svaigu, vēsu dzērienu no Dieva. Pat tajā... Lielākas par tām slāpēm, kas ir tevī, ir tās dvēseles slāpes, slāpes pēc Dieva.

208 Ievērojiet vārdu Jeruzāleme. “Jeruzāleme, kas ir no augšienes,” saka Bībele, “kas mums...ir mūsu visu Māte”. Un Kristus ir mūsu Māte. Mēs saprotam, ka Dievs ir mūsu Māte, jo mēs esam dzimuši no Viņa. Šis vārds vienkārši nozīmē “miers”, Jeruzāleme, *Šalom*. Vai arī *Šalom*, kas nozīmē “miers”, Jeru-šalom, saprotiet, tas nozīmē “miers”.

209 Jebkurai dvēselei būtu vairāk jāslāpst pēc dzīvības ūdens nekā pēc tā, lai pateiktu, ka tu piederi kādai draudzei; dvēseles slāpes nav iespējams apmierināt, tās īstās, patiesās slāpes. Tās var izkropļot. Tu vari *domāt*, ka, pievienojoties kādai draudzei, ar tevi viss ir kārtībā, taču tas nav tas. Tas neapmierinās tās īstenās, svētās slāpes pēc Dieva. Tas vienkārši to neizdarīs. Tas vienkārši... Tas vienkārši nav tas.

210 Un tā, Dāvids saka šeit Psalmā 42:8: “Kad dzelme sauc dzelmei Tavu ūdenskritumu dārdos,” tas ir dvēseles sauciens.

211 Redziet, es bieži esmu izmantojis to kā ilustrāciju. Ja zivij uz muguras ir spura, tad tā viņai tur noteikti tika uzlikta, lai viņa ar to peldētu. Viņai tā ir vajadzīga. Nu, kā būtu, ja viņa pateiktu: “Es būšu citādāka zivs. Es būšu gudra, izglītota zivs. Hm-hm, es vienkārši... Es ticēšu kādai īstenai teoloģijai! Es domāju, ka man tā spura nav nepieciešama.” Viņa taču nekur tālu tajā ūdenī netiktu, vai ne? Un tā tas patiešām ir.

212 Kā būtu, ja koks teiktu: “Nu, es zinu, ka vispirms bija jābūt zemei, lai es tajā augtu. Tā tas ir. Man ir paredzēts augt zemē. Bet es būšu citādāks koks, es gribu, lai mani vienkārši novieto tur ielas vidū, lai es būtu pamanāms.” Saprotiet, viņš pārāk ilgi nedzīvotu. Saprotat? Tā tas ir.

213 “Kad dzelme sauc dzelmei,”– tam ir vajadzīgs kas vairāk par pievienošanos kādai draudzei. Tam ir vajadzīgs kas vairāk par rokas paspiešanu sludinātājam. Tam ir vajadzīgs kas vairāk, nekā dzīvot pareizu, godīgu dzīvi. Tam ir vajadzīgs kaut kas, kas tevi iekšēji apmierina, kas no Dieva ielīst tavā dvēselē. “Dzelme sauc dzelmei Tavu ūdenskritumu dārdos, ak, Kungs! Dzelme sauc dzelmei!”

214 Padomājiet, kādas slāpes bija mūsos šovakar? Mēs, kā pentakostu ļaudis, uz kuriem mēs ejam? Kāda veida slāpes ir mūsos? Kāda veida slāpes ir manī? Kāda veida slāpes ir jūsos?

Nemēģiniet apklusināt šīs svētās slāpes pēc Dieva.

215 Pirms daudziem gadiem, kad šeit kalnos bija zelts... Es izlasīju šo stāstu pirms daudziem gadiem, es vienmēr to atceros. Tur bija teikts, ka bija kāds zelta meklētājs, kas devās kaut kur tepat aiz šiem kalniem, un viņš meklēja zeltu, un viņš uzdūrās bagātīgam zemes gabalam. Un viņš devās atpakaļ, domādams, kāds viņš būs, kad viņš nonāks pilsētā, ka visas viņa rūpes būs beigušās. Un...un viņš mēģināja sacīt: "Rīt es tur nonākšu un es..." Un viņš... Tikai viena diena ceļā, un viņš būs pilsētā, un viņam būs zelts. Un viņam bija lieli maisi, pilni ar zeltu.

216 Viņam līdzī bija suns. Es tagad nesalīdzinu suni ar Svēto Garu, bet es tikai veidoju ilustrāciju. Un šis suns...

217 Naktī šis zelta meklētājs gulēja savā gultā, un...un viņš sāka domāt: "Tātad, rīt es...es atnesīšu visu savu zeltu un es kļūšu tieši tas, kas es vienmēr esmu gribējis būt. Es...es vienmēr gribēju būt bagāts vīrs. Es...es gribēju, lai man pieder smalkas lietas un tā tālāk."

218 Un tad šis suns sāka riet, jo tuvojās ienaidnieks. Bet viņš...viņš izgāja tur ārā un sacīja: "Apklusti!" Un suns nomierinājās. Un tikko viņš bija atkal apgūlies gultā, viņš sāka jau tā kā iemigt, bet suns atkal sāka riet, lēkādams pie ķēdes. Un viņš atkal piegāja pie durvīm un teica: "Apklusti! Ja vien tu zinātu, ka rīt es būšu bagāts vīrs, saproti," un tādi bija viņa lielie sapņi. Bet suns atkal sāka riet.

219 Un visbeidzot viņam tas tik ļoti apnika, ka viņš aizgāja, paņēma savu šauteni un to suni nošāva, nonāvēja to. Viņš sacīja: "Tu man tāpat vairs nebūsi vajadzīgs. Rīt es būšu bagāts. Rīt es būšu bagāts vīrs."

220 Un viņš nolika šauteni stūrī, pagriezta muguru pret durvīm un aizmīga. Un tas vīrs, kas daudzas dienas bija viņam sekojis, iezagās iekšā un viņu nogalināja. Viņš nekļuva par bagātnieku, saprotiet, viņš apklusināja to brīdinājuma zvaniņu, kas centās viņam pateikt, ka viņa dzīvībai draud briesmas.

221 Un, brāli, māsa, tu nekad nespēsi... Nekad nemēģini apklusināt šo svēto aicinājumu savā sirdī, saprotiet, pievienojoties kādai draudzei, iemācoties kādu ticības mācību, piederot kādai organizācijai.

222 Ir tikai viena lieta, kas var to apmierināt, un tā ir Persona, Jēzus Kristus. "Kā briedis brēc pēc ūdens strauta, tā mana dvēsele slāpst pēc Tevis, ak, Dievs! Mana dvēsele slāpst pēc dzīvā Dieva!" Saprotiet, tevī ir kaut kas, kas vēlas redzēt Dieva kustību. Tava dvēsele slāpst pēc tā. Nekādā gadījumā neapstājieties, nesasniedzot to.

223 Neļauj, lai kāds mācītājs tev saka: "Tev tikai jāpaspiež mana roka, jāpievienojas draudzei vai jāpieder *šai* organizācijai." Nenobeidziet šo svēto klusumu. Tas tevi brīdina. Pienāks tā diena, kad tu nonāksi ceļa galā.

224 Tāpat kā kāda kundzīte mūsu dzimtajā pilsētā. Viņa pateica... Tur bija kāda meitene, kas gāja uz baznīcu, ļoti jauka meitene. Un viņa gāja pa ielu. Viņai bija gari mati, zīniet, un viņas mati bija sasukāti uz aizmuguri un izskatījās teju vai kā nomizots sīpols, un viņas seja izskatījās...bez kādas kosmētikas. Un tā meitene mēdza viņu izsmiet, sacīja: "Ja tev nebūtu tā aprobežotā sludinātāja, kas tev tur ir," runādama par mani, sacīja, "tu izskatītos kaut kā piedienīgāk. Bet tu izskaties tā, it kā būtu iznākusi no antikvariāta." Un, ak, viņa visu laiku viņu bakstīja, kad vien viņa to šādu redzēja. Viņa teica: "Mūsu mācītājam ir plašs redzesloks." Teica: "Viņš...viņš pazīst tos... Kāpēc tu to dari? Tam nav nekādas nozīmes, kā tu ģērbies vai domā." Ir nozīme! Dieva Bībele saka, ka ir. Mēs dzīvosim no katra Vārda!

225 Tāpēc šī meitene nepievērsa viņai nekādu uzmanību, gāja vien tālāk. Tagad viņa ir misionāre.

226 Tā ka pēc tam tā...tā kundzīte saslima ar venerisko slimību, un viņa nomira. Viens no maniem draugiem pildīja viņā balzamēšanas šķidrumu. Kad viņa mira... Viņš man pastāstīja, teica, ka pēc tam, kad viņa nomira, viņš joprojām varēja saost to šķidrumu. Viņas ķermeņa sānos bija caurums, ko bija izēdusi veneriskā slimība. Viņi pat... Pat viņas vecāki nezināja, kas ar viņu nebija

kārtībā. Un viņa nomira. Bet pirms viņa nomira...

227 Viņa bija svētdienas skolas skolotāja. Un visa viņas svētdienas skolas grupa atnāca, viņi gribēja redzēt viņu, kad viņa dosies uz debesīm, kā eņģeļi atnāks un viņu aiznesīs. Un viņas mācītājs bija ārpusē, smēķēja cigareti, staigādams šurpu turpu pa slimnīcas gaiteni. Un viņi visi grasījās dziedāt, viņai mirstot, ziniet. Viņi zināja, ka viņai ir jāmirst. Ārsti pateica, ka viņa mirst, tāpēc viņi visi grasījās redzēt eņģeļus, kas nāks un viņu aiznesīs.

228 Bet pēkšņi, kad viņa satikās ar realitāti! Lūk, viņa bija uzticīga draudzes locekle, viņa bija svētdienas skolas skolotāja un uzticīga draudzes locekle kādā brīnišķīgā, lielā konfesionālā draudzē. Bet, kad viņai sākās cīņa, nāve viņu satrieca, viņas acis izvalbījās, un viņa sacīja: “Es esmu pazudusi!” “Viņa sacīja: “Es esmu pazudusi! Ejiet, atvediet mācītāju!”

229 Viņš izņēma savu cigareti un ienāca, sacīja: “Esmu šeit! Šeit, šeit! Tūlīt ārsts izdarīs tev injekciju.”

230 Sacīja: “Man nav vajadzīga nekāda injekcija.” Teica: “Tu esi cilvēku pievilējs! Es mirstu, un es dodos uz eļli. Un es esmu pazudusi, jo tu neteici man patiesību. Ejiet un sameklējiet to labo meitenīti un ļoti ātri atvediet viņu šurp pie manis. Viņai ir taisnība.”

231 Pagaidiet, līdz reiz jūs satiksieties ar realitāti. Nemēģiniet apturēt to svēto klusumu. Nesašaujiet to ar kādu modernu izglītības divstobru šauteni. Ieklausieties šovakar tajā Svētā Gara brīdinājumā, kurš brīdina jūs: “Es esmu tas ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur Mani.” Un Viņš ir Vārds.

Tikai uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

232 Es vēlos citēt vēl vienu Kunga Jēzus Vārdu, kamēr jūs to pārdomājat. Mateja 5. nodaļā Jēzus sacīja: “Svētīgi izsalkušie un izslāpušie.” Svētīgi ir pat tas, ja tevī ir šīs slāpes. Vai jūs esat nonākuši līdz tādām stāvoklīm, ka visu...visu jūsu sistēmu ir piesārņojis konfesionālims un visādi kultī, un klani, un pārējais, visādi baznīcas rīkojumi, sociāli pasākumi, kā pievienošanās ložām un tā tālāk, no draudzes uz draudzi? Vai velnam ir izdevies iebāzt to samaitāšanas ūdeni, un jūs strebjat no tā kā cūka no siles? Tad jūs pat nepazīstat īsteno Dieva slāpju remdēšanu; kad redzat Viņu, realitāti, jo Svētais Gars dzīvo jūsos un izpaužas. Ja jūs...ja jūs šovakar esat šādā stāvoklī, ja jūs joprojām slāpstat pēc Dieva, ļaujiet man jums pateikt:

*Ir kāds avots, Asins pilns,
Kas no Imanuēla vēnām plūst,
Kad grēcnieks tajā gremdēts tiek,
Visi vainas traipi zūd.*

*Tas zaglis mirstošais to priecādamies redzēja,
To avotu, kas viņa laikā tecēja;
Tur arī es, kaut esmu tikpat ļauns kā viņš
Savus grēkus varu nomazgāt.*

*Kopš ticībā to straumi redzēju,
Kas no Tavām rētām plūst,
Mans motīvs izpērkošā mīlestība ir,
Un tāds tas būs, līdz nomiršu.*

233 Ja šovakar tev ir šīs slāpes uzzināt vairāk par Dievu un tuvoties Viņam, vai tu nepacelsi tagad savu roku? Kamēr katra galva ir noliekta, saki: “Palūdz par mani!” Ak, Dievs, paskatieties uz šīm rokām!

234 Pa visu valsti, kur šobrīd skan šī radiopārraide, austrumos, ziemeļos, rietumos un dienvidos,

jūs, kas esat tajās telpās, paceliet savas rokas mācītāju priekšā vai lai kas tur būtu, ka jūs vēlaties...jūs, kaut kas jūšos slāpst pēc Dieva. Šīs svētās slāpes!

235 Neapmieriniet tās... Ak, jūs teiksiet: "Brāli Branham, es...es reiz skaļi gaviļēju. Es deju Garā." Nē, nē, nepieņemiet to. Nē.

236 Gaidiet, kamēr atnāks tas gandarijums, kamēr ienāks Svētā Gara pilnības apmierinošā daļa, tad atskanēs tie kliegšanas, runāšanas mēlēs un dejušanas Garā prieka zvani. Jums nebūs tas jādara ar mūziku. Jūs to darīsiet, iedami pa ceļu, savā automašīnā. Jūs to darīsiet, slaucīdami grīdu. Jūs to darīsiet, dzīdami sienā naglas, darot savu galdnieka darbu. Lai kur jūs atrastos, šis neizsakāmais un godības pilnais prieks!

Tagad lūgsimies.

237 Dārgais Debesu Tēvs! Šis vēstījums šovakar, garš, ieildzis, izstiepts, bet, dārgais Dievs, lai Tavs Svētais Gars ienes tā nozīmi katrā sirdī. Tepat, šajā draudzē šovakar visapkārt zālēs un it visur uz augšu pacēlās ļoti daudzas rokas. Mēs...mēs lūdzam, dārgais Dievs, par viņiem. Ak, lai tā Dieva apmierinošā daļa (kas ir Kristus, godības cerība, dzīvības cerība tevī), lai tas atnāk pie katra no viņiem.

238 It visur šajā valstī, no Kalifornijas līdz pašai Ņujorkai, kur šobrīd ir agrs rīts, viņi tur klausās; tur Ņūhempšīrā un tālāk Bostonā, un līdz pašai Teksasai, viscaur Indiānā, tur Kalifornijā un visur. Ak, Dievs, paskaties uz šīm rokām, paskaties, kas ir zem tām, Kungs, uz to sirdi, kas ir izsalkusi un izslāpusi.

239 Šajā izkropļotajā dienā, kad velns ir padarījis cilvēkus aklus, lai viņi vienkārši pievienotos draudzei, un saka: "Tas ir viss, kas tev ir vajadzīgs." Un viņi joprojām skatās uz sevi un redz, kā viņi rīkojas, un viņu vēlmi būt līdzīgiem pasaulei.

240 Kaut arī Bībele mums saka: "Ja mēs mīlam šīs pasaules lietas, tad Dieva mīlestības pat nav mūsos."

241 Padomā tik, Tēvs, cik ļoti viņš var sagrozīt šo īsteno, patieso Vārdu, ka viņi var pateikt: "Ak, mēs ticam Bībelei, bet ne *šim*. Mēs neticam *tam*. Mēs domājam, ka *tas* bija citam periodam. Mēs ticam, ka *tas* ir tas," jo kāda konfesija ir sagrozījusi viņu prātus un pievērsusi tai kanalizācijas bedrei.

242 Kaut arī Jēzus teica: "Kas atņems no tā kaut vienu vārdu vai pievienos tam kaut vienu vārdu, tam tiks atņemta viņa daļa no dzīvības grāmatas."

243 Dārgais Dievs, kad es aizdomājos par vilšanos tur Tiesā, kad cilvēki, kas dzīvoja labu, tīru, svētu dzīvi, tik uzticīgi gāja uz baznīcu, bet aiziet pazušānā.

244 Aizdomājos par tiem farizejiem, ka jau no pašas bērnības viņi tika apmācīti Vārdā, tika skoloti skolās un pārējā, svēti (viņiem tādiem vajadzēja būt, citādi viņus būtu līdz nāvei nomētājuši ar akmeņiem), bet Jēzus teica: "Jūs esat no sava tēva, velna."

245 Kā Israēls gāja uz turieni! Un lai tas ir brīdinājums pentakostiem, Kungs, visā valstī. Kā tas pravietis Mozus atnāca uz Ēģipti, lai piepildītu Dieva Vārdu, lai atnestu viņiem vakara gaismu! Kā viņi redzēja tos lielos Dieva brīnumus! Kā viņi sekoja viņam, šķērsoja Sarkano jūru, tika kristīti viņā, devās tuksnesī un ēda eņģeļu barību, kas krita no debesīm. Bet pēc tam viņi atteicās pieņemt visu Vārdu, kad viņi atgriezās no Kadeš-Barneas...Kadeš-Barneā no...no apsoltās zemes, un viņi teica: "Viņi ir kā milži, mēs nevaram to izdarīt." Kaut arī Dievs pateica: "Es jums jau esmu devis šo zemi!" Robeža! Jēzus sacīja: "Viņi visi kā viens aizgāja bojā. Viņi ir miruši," pazuduši, bez Dieva, lai gan viņi bija darījuši tās visas lietas. Viņi redzēja tos brīnumus, priecājās, dejoja šurpu turpu pa jūras krastu kopā ar Mirjāmu, kad viņi daudzīja tamburīnus. Bet iegāja tikai trīs no diviem miljoniem.

246 Mēs saprotam, Tēvs, ka tad, kad spermatozoīds, vīrieša un sievietes gēni savienojas kopā, tur tiek pieņemts tikai viens no miljona. Viens dīglis no vīrieša atrod auglīgo sievietes olšūnu, sievišķo, bet miljons pārējo iet bojā.

247 Tur bija miljons, divi miljoni, kas iznāca no Ēģiptes; divi, Jozua un Kālebs, iegāja tajā zemē. Viens no miljona. Tēvs, es...es drebu, kad es domāju par to. Kad aizdomājos, ka šodien pasaulē ir pieci simti miljonu kristiešu, kas nozīmētu piecus simtus, ja Tu atnāktu šovakar. Ak, Dievs, lai mēs atceramies, ka katrs Dieva Vārds stāv kā atgādinājums. Mums ir tam jātic. Mums ir tam jāpakļaujas.

248 Un, kad Tu teici: "Atgriezieties no grēkiem, ikviens no jums, un kristieties Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu. Jo šis apsolījums pieder jums un jūsu bērniem, un visiem, kas ir tālu, kurus Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās." Un, Dievs, šovakar Tu joprojām aicini, un šis apsolījums pastāv tik ilgi, kamēr Tu aicini.

249 Un garīdznieki ir sagrozījuši to cilvēku prātus un novirzījuši tos ar izglītības, konfesionālās teoloģijas skolas starpniecību tā, ka viņi saka: "Ak, jūs tikai ticiet." Arī velns tic, bet viņš nevar saņemt Svēto Garu. Jūda Iskariots bija...darīja visu to, ko darīja pārējie mācekļi, sludināja Evaņģēliju; bet, kad pienāca laiks viņam saņemt Svēto Garu, viņš parādīja savu īsto seju.

250 Dievs, lai šovakar šīs zemes cilvēki saprot, ka bez šī pārdzīvojuma viņi ir pazuduši. Lai tieši šovakar viņu dvēseles tiek apmierinātas ar Tavu daļu, Kungs, kad mēs nododam viņus Tavā rokā. Viņi ir Tavi, Kungs. Mēs esam atbildīgi tikai par Vārdu. Es lūdzu, lai viņi ticētu no visas sirds un tiktu piepildīti ar Svēto Garu. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

251 Ak, vai Viņš ir jūsu apmierinošā daļa? [Sanāksme saka: "Āmen.—Tulk.] Ak vai! Vai jūs mīlat Viņu no visas sirds? ["Āmen."] Nu, reizēm tie ir asi vārdi, bet tagad vienkārši dziedāsim Garā, saprotiet, ikviens no mums. Paspiedīsim roku brālim, kas sēž tev blakus, māšai, un vienkārši teiksim: "Lai Dievs tevi svētī, piligrim," kamēr mēs atkal dziedāsim.

Es...

252 Un tā, mēs paspiedām viens otram rokas. Tagad vienkārši aizvērsim acis un dziedāsim Garā, pacelsim savas rokas pretim Viņam.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

Ak, vai tad Viņš nav brīnišķīgs?

Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,

Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varens Dievs Viņš ir;

Ak, mani glābj, sargā mani Viņš no grēka, kauna,

Brīnišķīgs ir šis mans Glābējs, slavēts Viņa Vārds!

Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,

Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varens Dievs Viņš ir;

Mani glābj, sargā mani Viņš no grēka, kauna,

Brīnišķīgs ir šis mans Glābējs, slavēts Viņa Vārds!

253 Ak, vai jūs esat sajūsmā par savu pieredzi ar Kristu? Vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Vai Viņš neapmierina?

*Reiz biju zudis, es nu atrasts, brīvs no visas tiesas,
Jēzus dod man brīvību, arī pilnu glābšanu;
Mani glābj, sargā mani Viņš no grēka, kauna,
Brīnišķīgs ir šis mans Glābējs, slavēts Viņa Vārds!
Ak, brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,
Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varens Dievs Viņš ir;
Ak, mani glābj, sargā mani Viņš no grēka, kauna,
Brīnišķīgs ir šis mans Glābējs, slavēts Viņa Vārds!*

254 Vai jūs ticat, ka tas ir saskaņā ar Rakstiem? Bībelē ir teikts: “Plaušķiniet rokas. Taisiet priecīgu skaņu Tam Kungam.” Ziniet, es vienmēr esmu gribējis spēlēt mūziku. Mana meita Rebeka mācās spēlēt klavieres. Mans mazais puika mācās spēlēt trompeti. Un es...es iemācījos spēlēt kādu desmit stīgu instrumentu.

*Brīnišķīgs, brīnišķīgs Jēzus ir man,
Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varens Dievs Viņš ir;
Mani glābj, sargā mani Viņš no grēka, kauna,
Brīnišķīgs ir šis mans Glābējs, slavēts Viņa Vārds!*

Vai jūs viņu mīlat?

*Mēs staigāsim gaismā, brīnišķā gaismā,
Kas žēlastības rāsas lāsēs mirdz;
Spīd mums visapkārt dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

*Mēs staigāsim gaismā, tā ir tik brīnišķa gaisma,
Tā parādās, kur žēlastības rāsas lāsēs mirdz.
Spīd mums visapkārt dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

255 [Brālis Branhamš dungs dziesmu “Jēzus, pasaules gaisma”–Tulk.] Pielūdziet Dievu ar visu, kas jums ir.

*Kad tie svētie iesoļos,
Kad tie svētie iesoļos,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie svētie iesoļos.*

*Ak, kad tie kronēs Viņu par Kungu,
Kad tie kronēs Viņu par Kungu,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie kronēs Viņu par Kungu.*

Ak, kad saule liegsies spīdēt,

*Kad saule liegsies spīdēt,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad saule liegsies spīdēt.*

256 Vai jums tas patīk? Un tā, interesanti, vai arī jūsu kājas ir atgriezušās, ka jūs vairs nedejojat šai pasaulei? Jā? Parībināsim ar mūsu kājām Tam Kungam, Tam Kungam. Jūs, vai jūsu rokas ir atgriezušās, ka jūs vairs nezogat? Vai jūsu lūpas ir atgriezušās, ka jūs vairs nemelojat? Lai reliģija nav tikai jūsu galvās, lai tā ir jums it visur. Tieši tā. Tam ir vajadzīgs viss cilvēks. Pareizi. Tagad parībināsim ar kājām.

*Kad tie svētie iesoļos,
Kad tie svētie iesoļos,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie svētie iesoļos.*

*Ak, kad tie svētie iesoļos,
Kad tie svētie iesoļos,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie svētie iesoļos.*

Tagad vienkārši pacelsim mūsu rokas.

*Kad tie svētie iesoļos,
Kad tie svētie iesoļos,
Ak, Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie svētie iesoļos.*

*Ak, kad tie kronēs Viņu par Kungu,
Kad tie kronēs Viņu par Kungu,
Kungs, es gribu būt starp viņiem,
Kad tie kronēs Viņu par Kungu.*

257 Vai tad jūs Viņu nemīlat?

*Tad mēs staigāsim gaismā (Viņš ir tā gaisma, jūs zināt), tā ir tik brīnišķīga gaisma,
Tā parādās, kur žēlastības rāsas lāses mirdz.
Nu, spīd mums visapkārt dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

258 Vai jūs ticat, ka Viņš ir pasaules gaisma? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Vai tiešām? Pāvils teica: “Kad es dziedu, es dziedāšu Garā. Ja es pielūdzu, es pielūgšu Garā.” Redziet, lai ko jūs darītu, dariet to visu Garā. Pareizi. Un Gars atdzīvina Vārdu. Vai pareizi? Pareizi. Tieši tā.

*Pasludiniet jūs visi, gaismas svētie,
Jēzu, šīs pasaules gaismu;
Patiesība un žēlastība ir Viņa Vārds,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

Ko tad mēs darām?

*Mēs staigāsim gaismā, brīnišķā gaismā,
Kas žēlastības rāsas lāsēs mirdz;
Spīd mums visapkārt dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

259 Atvainojiet, ka es jūs, mūziķus, tā nojaucu, bet es vienkārši aizrāvos. Es nezinu neko labāku, kā vienkārši būt pielūgsmē. Tas ir tā, kā darāt jūs. Tieši tā. Es esmu pateicīgs par šo iespēju, brāli Mak, atnākt un būt sadraudzībā šeit kopā ar tevi un jūsu draudzi šovakar, ar visiem šiem jaukajiem cilvēkiem.

260 Un tie, kas pacēla rokas par Svētā Gara kristību, es ceru, ka jūs pieiesiet pie mācītāja Maka vai pie kāda no viņiem un ieiesiet šeit istabā. Un vienkārši atcerieties, kad Dievs sākumā izteica Vārdu un sacīja: “Lai top,” tam bija jātop! Un Viņš sacīja: “Svētīgi ir izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo viņi tiks piepildīti.” Saprotiet, tam ir jānotiek. Apmeklējiet savu mācītāju un atbalstiet viņu, kad viņš sludina Evaņģēliju.

261 Tagad vēlreiz nodziedāsim to veco labo dziesmu, es vienkārši to mīlu: “Mēs staigāsim gaismā”.

262 Jēzus teica: “Es esmu gaisma,” un jūs esat Viņā. Saprotat? Kā jūs tiekat Viņā? Pievienojoties Viņam? Nē. Paspiežot roku? Nē. Ar ūdens kristību? Nē. “Ar vienu Garu mēs visi esam kristīti vienā ķermenī, kas ir Kristus ķermenis.” Un šajā ķermenī ir deviņas garīgās dāvanas, kas darbojas caur vietējo ķermeni, vietējo draudzi. Tas ir apustuliski, cik nu es saprotu. Tā tas ir.

*Tāpēc mēs staigāsim gaismā, brīnišķajā gaismā,
Tā parādās, kur žēlastības rāsas lāses... (Labi!...?...)
Spīd mums visapkārt dienā un... (Man bija ļoti patīkami!)*

SLĀPES

(Thirst)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 19. septembrī Tūsonā, Arizonas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 65-0919 ilgst 1 stundu un 57 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2025. gadā.